

ATTF

V. KURULTAYI

23-25.12.1972 BATI BERLİN

YÜRÜTME KURULU RAPORU

KARARLAR

TÜRKİYE SOSYAL TARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV ARŞİM

Sayın delegeler, değerli konuklar!

ATTF'nin bir yıllık çalışmalarını eleştirmek ve önümüzdeki dönemin çalışma programını tesbit etmek için bir araya geldik. Geride bıraktığımız 1972 yılı gerek yurdumuz Türkiye'de, gerek Avrupa'da ve gerekse bütün dünyada önemli olaylara şahit oldu. Devrimci hareket dünya çapında önemli başarılar elde etti ve mevzilerini kuvvetlendirdi. Yer yer karşılaşılan bazı güçlük- lere, acı yenilgilere rağmen 1972 yılının enternasyonal işçi sınıfı mücadelesi açısından başarılı olduğunu sevinçle tesbit edebiliyoruz.

Bu yıl Kurultayımız gerek işçi sınıfı açısından, gerekse bütün insanlık açısından mutlu bir yıldönümüne rastlıyor. Hepimizin bildiği gibi 21 Aralık gününden itibaren bütün dünyada işçi sınıfı ve tüm ilerici güçler tarihin ilk sosyalist ülkesi olan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğinin 50. kuruluş yıldönümünü kutluyorlar. Türkiyeli toplumcular adına biz de bu mutlu yıldönümünü büyük bir sevinç ve gururla kutluyoruz. Sovyet Hal- kına sıcak selamlarımızı yolluyoruz.

Sovyet Halklarının elli yıldır milletlerarası emperyalizmin ku- durmuş saldırılarına karşı verdikleri kahramanca mücadele, ülke- lerinde sosyalizmin ve sınıfsız toplumun maddi temellerini kur- mak yolunda elde ettikleri göz kamaştırıcı başarılar aynı zaman- da bilimsel sosyalizmin ve enternasyonal işçi sınıfının da bü- yük bir zaferidir. Bu nedenle biz Sovyetler Birliğinin 50. kuru- luş yıldönümünü sadece Sovyet Halklarının değil, tüm işçi sını- fının, bütün ilerici güçlerin zaferi olarak kutluyoruz.

Sovyetler Birliğinin bundan elli yıl önce kuruluşu işçi sınıfı- nın sosyal baskıyı kırıp sömürü düzenini yıkışı ile milletlerin kardeşçe, karşılıklı sevgi ve saygı esasına dayanarak birlikte yaşamalarının da mümkün olduğunu bütün dünyaya ispat etti. İş- çi sınıfının ulu ustaları Marks ve Engelsin bundan bir asır ön- ce gösterdikleri gerçek Sovyetler Birliğinin 50 yıllık tarihi içinde hayatın kendisi tarafından doğrulanmıştır. İşçi sınıfı sömürü düzenini yıkınca çeşitli milletlerden işçiler ve emekçi-

ler kardeşçe ve her bakımdan eşit olarak bir arada yaşayıp birlikte çalışabilirler. Sovyetler Birliğindeki elli yıllık uygulama böylece bize sadece milli sorunun ancak devrimci yol- dan ve milletlerin tam eşitliği, yani ancak halkların kendi ka- derlerini kendilerinin tayin hakkına tam saygı temeli üzerinde çözümlenebileceğini göstermiyor, aynı zamanda bu yolun nasıl büyük ve sağlam bir beraberliğe ve bu beraberlik sayesinde or- tak mücadelenin ne denli büyük başarılarla yol verdiğini de kanıt- lıyor.

Sovyetler Birliği bundan elli yıl önce kurulalı beri dünyada büyük gelişmeler oldu. Bugün artık yeryüzünde tek bir sosya- list ülke değil, koca bir sosyalist ülkeler sistemi var. Sos- yalist ülkelerde insanlığın üçte birinden fazlası yaşıyor. Bu- ralarda işçi sınıfının yönetiminde toplumun ilerlemesi ve ileri endüstrinin kurulması yönünde elde edilen başarılar emperyaliz- min manevra kabiliyetini gün geçtikçe kısıtlıyor. Emperyalizm artık karşısında güçlü bir sosyalist ülkeler sisteminin bulun- duğunu ve bu sistemin tarihin akışını gittikçe daha fazla etki- lediğini kabul etmek ve kendini buna göre ayarlamak zorunda.

Emperyalizm ile sosyalizm arasındaki güç dengesi sürekli bir şekilde sosyalizm lehine değişiyor. Bu süreci kısaca bir kaç rakkamla kanıtlıyalım. Sosyalist ülkelerin (sadece Avrupada- kilerin) dünya endüstri üretimindeki payları 1950 yılında % 17,5 iken 1970 yılında bu pay % 33,8'e yükselmiştir. İktisadi Yar- dımlaşma Konseyine dahil olan sosyalist ülkeler 1950-1969 ara- sında endüstri üretimlerini 6,7 misli arttırırken aynı dönemde ileri kapitalist ülkeler endüstri üretimlerini ancak 2,7 mis- li arttırabilmişlerdir. Sovyetler Birliğinin endüstri üretimi 1913'ten 1970 yılına kadar olan dönemde 91 misli artmıştır, ki bu dönemin hemen hemen 20 yılı harplerle ve bu harplerin yaptı- ğı tahribatın onarılması ile geçmiştir. Bugün artık Sovyetler Birliğinde bir dizi endüstri dalında üretimin artış hızı hem orantılı ve hem de mutlak olarak Amerika Birleşik Devletlerini geçmiş bulunuyor.

Geride bıraktığımız yıl içinde sosyalist ülkeler sisteminin, enternasyonal işçi sınıfının ve ezilen halkların anti-emperya- list mücadelesinin politik alanda yeni ve önemli zaferlerine

3

şahit olduk. Harp tehlikesinin azaltılması ve enternasyonal gerginlik kaynaklarının kurutulması yönünde Federal Almanya Cumhuriyeti parlamentosu tarafından Polonya Halk Cumhuriyeti ile Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ile yapılan antlaşmaların onaylanması önemli bir adım teşkil etti. Bizler çok iyi biliyoruz ki, bu antlaşmaların yürürlüğe girerek emperyalizmin Avrupa'daki sınırların dokunulmazlığını resmen tanınması ancak gerek sosyalist ülkelerin, gerekse FAC'deki ve diğer kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının uzun mücadelesi ile mümkün oldu. FAC'de antlaşmaların onaylanması için sürdürülen kampanyaya yüzbinlerce işçi grev ve gösterilerle katıldı.

Aynı şekilde Federal Alman Cumhuriyeti ile Demokratik Alman Cumhuriyeti arasında yapılan temel antlaşma ve FAC'de 19 Kasım 1972 de yapılan seçimlerde gerici güçlerin uğradığı bozgun, barıştan yana olan güçlerin bir zaferidir. 1972 yılının diğer önemli bir olayı Nixon'un SSCB'ye yaptığı ziyaret sırasında ABD ile SSCB arasında imzalanan bir dizi antlaşmadır. Bu antlaşmalarla ABD hükümeti SSCB'ye karşı sürdürdüğü askeri üstünlüğe dayanan politika yerine barışçı ilişkileri geliştirmeyi kabul etmektedir. Aynı zamanda roket silahları alanında silahlanma yarışının sınırlandırılması kararlaştırılarak genel silahsızlanma yönünde ilk adım atılmıştır.

İçinde bulunduğumuz ayda Helsinki'de Avrupa Güvenlik ve İşbirliği konferansının hazırlık safhası başlamış bulunuyor. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin yıllardır ısrarla sürdürdükleri çağrılar sonunda toplanan bu konferansın amacı Avrupa'da askeri blokların ortadan kalkması ve dünyanın bu bölgesinde karşılıklı tehdide değil, eşitlik, egemenlik ve işbirliği esaslarına dayanan barışçı bir düzenin sağlanmasıdır. Milletler arası gerginliğin devamında çıkarı olan emperyalist çevrelerin halâ devam eden oyunlarına rağmen bu konferansın başarıya ulaşacağına inanıyoruz. Şunu da belirtelim ki, sadece bu konferansın toplanması dahi barışçı güçler için büyük bir politik zaferdir.

1972 yılının getirdiği diğer önemli başarılar arasında Norveç'te işçi sınıfının ve diğer anti-emperyalist güçlerin yürüttüğü geniş mücadele sayesinde bu ülkenin Ortak Pazar'a girmesinin

özenmesini, İngiltere'de işçi sınıfının gerici hükümete, özellikle bu hükümetin sendika haklarını kısıtlayıcı kanunlarına karşı mücadelede kazandığı başarıları, Fransa'da Fransız Komünist Partisinin ve Fransız Sosyalist Partisinin üzerinde anlaşmaları ortak hükümet programını ve bu program çerçevesinde oluşan sol güçlerin birliğini saymak gerekir. Özellikle Fransa'da sol güçlerin birliğinin sağlanması Avrupadaki sınıf mücadelesine yepyeni boyutlar kazandıran bir gelişmedir.

Bütün önemli olaylara değinememekle birlikte Arap ülkelerindeki anti-emperyalist gelişmelere, özellikle Irak'ta SSCB'nin geniş yardımı ile emperyalist petrol şirketlerine karşı kazanılan zaferi, Şili'de halk birliği hükümetinin gerici saldırılarına başarı ile mağlup etmesini burada anmak gerekiyor.

Anti-emperyalist güçlerin, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkeler sisteminin emperyalistlerin harbi kışkırtma politikasına karşı kazandıkları önemli başarılar, milletlerarası alanda gerginliğin azalması yönünde atılan önemli adımlar, sosyalistleri, toplumcuları emperyalizmin gerçek saldırgan niteliğini unutmaya sevketmemelidir. Toplumcular ve tüm devrimciler emperyalizmin hiç bir zaman kendiliğinden dünyada azalan etkisini yeniden çoğaltmak ve giderek sosyalizmi ortadan kaldırmak gibi saldırgan hedeflerinden vazgeçmeyeceğini bilmeli ve devrimci uyanıklıklarını bir an bile elden bırakmamalıdır.

Unutmamak gerekir ki, bugün Avrupada yirmi yılı aşkın bir direnmeden sonra II. Dünya Savaşının sonucu olan sınırları tanıyan, silahlanma yarışının sınırlandırılmasına yanaşmak zorunda kalan emperyalizm aynı anda Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ne karşı tarihin en korkunç bombardımanlarını da sürdürmektedir. Bir yandan milletlerarası antlaşmalarla Sovyetler Birliği'ne karşı zor kullanmamayı taahüt ederken, öte yandan Vietnam, Laos ve Kamboçya halklarına karşı caniyane bir imha politikasını uygulamaktadır. Amerikan emperyalizmi ve diğer emperyalist ülkeler bir yandan barış ve karşılıklı yakınlaşmadan dem vururken, aynı anda Afrikada bağımsızlık ve hürriyet için savaşan milyonlarca insanın mücadelesini kan ve ateşle boğmak için Portekiz'e alabileceğine silah yardımı yapıyorlar. Yakın Doğuda İsrail'in Arap halklarına karşı uyguladığı genişleme politikasını her bakımdan

destekliyorlar. Güney Afrikada Hitler faşizmini andıran ırkçı bir politikayla hakimiyetlerini sürdürmek isteyen Güney Afrika yöneticilerini iktisadi, siyasi ve askeri yardımla destekliyorlar. Yurdumuz Türkiye'de, Yunanistan'da, İspanya'da, Güney Kore'de, Filipinler'de, Endonezya'da, Arjantin'de, Brezilya'da ve daha bir dizi Latin Amerika ülkesinde halkların ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini faşist zorbaların kanlı baskısı ile ezmek için askeri, iktisadi ve politik alanda bütün imkânlarını seferber etmiş bulunuyorlar. Sosyalist Kuba'ya ve Halk Birliğinin iktidarda olduğu Şili'de devrimci yönetime karşı CIA'nın yönetiminde her türlü yıkıcı akımları örgütlüyorlar. Amerikan emperyalizminin, ITT gibi dev Amerikan tekellerinin açıkça destekledikleri bu gerici akımların halka karşı en kanlı cinayetleri işlemekten kaçınmayacaklarını Bolivya'daki ilerici hükümetin yine CIA'nın hazırladığı bir darbe ile yıkılmasından sonra yapılan katliamla bütün dünya gördü.

Aynı saldırıları, aynı zayıflatıp yıkma ve yok etme çabalarını emperyalizm bütün sosyalist ülkelere karşı aralıksız sürdürmektedir. 1968 yılında Çekoslovakya'daki olaylar ve geçtiğimiz yıl içinde Yugoslavya'da zararsız hale getirilen faşist ustaşa çeteleri bunun son örnekleridir. Saydığımız örnekler emperyalizmin saldırganlıktan vazgeçmediğini, sosyalizme, ilerici güçlere karşı mücadelede her yola başvurmaktan geri kalmayacağını ispatlamaktadır. Fakat aynı zamanda da emperyalizmin bazı barışçı adımları da kabul etmek zorunda kaldığını görüyoruz. Emperyalizme karşı mücadelede yolunuzu tayin edebilmek için karşıdaki düşmanın ana hedeflerini, bu hedeflere ulaşmak üzere uyguladığı stratejiyi iyi bilmek gerekir. Bu nedenle günümüzde emperyalizmin ana özelliklerini, hedeflerini ve stratejisini kısaca özetleyeceğiz. Emperyalizmin amaç ve stratejisini doğru olarak çözümlenebilmek için önce içinde bulunduğumuz çağın genel özelliklerini hatırlamakta yarar var.

Biliyorsunuz ki, içinde yaşadığımız çağın genel özelliği insanlığın kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olmasıdır. Yani ömrünü tüketmiş bir toplum düzeninin ortadan kalkıp yerine daha ileri bir toplum düzeninin kurulma çağıdır. İnsanlığın kendi kaderine hakim olduğu ve kelimenin tam anlamıyla insanca yaşa-

çağ bildiğiniz gibi 1917'de büyük sosyalist ekim devrimi ile başlar.

1917'de Rusya'da işçi sınıfının zaferi ile ve 1922'de Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğinin kuruluşu ile o zamana kadar kadar dünyaya kayıtsız şartsız hakim olan emperyalizmin dünyada tek başına hakimiyetine son verildi. Dünyanın önemli bir bölümünde emperyalizme düşman, insanlığa yeni ümitler veren ve kurtuluş yolunu gösteren yeni bir toplum düzeni, sosyalizm kuruldu. Yeryüzü birbirine karşıt iki kampa ayrıldı. Bir yanda çöken, yok olmaya mahkum emperyalizm, öte yanda gelişen kuvvetlenen geleceğin düzeni olan sosyalizm.

Milletlerarası emperyalizmin Ekim Devrimi karşısındaki tepkisi doğrudan doğruya askeri müdahale ile işçi sınıfının hakimiyetini yıkmaya çalışmak oldu. O ana kadar birbirleriyle tarihin en kanlı harbini sürdüren emperyalist ülkeler kendi aralarındaki çelişkileri bir yana bırakarak ortak sınıf düşmanına, işçi sınıfına karşı mücadeleye giriştiler. Gerek Rusya'da, gerek Almanya'da ve gerekse diğer ülkelerde İngiliz, Fransız ve Alman burjuvazisi önderliğinde tüm burjuvazi işçi sınıfının mücadelesini kan ve ateşle bastırmak için bütün imkanlarını seferber ettiler. Ancak bu çaba sadece kısmen başarılı oldu, Almanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde devrim hareketi yenildiyse de Rusya'da işçi iktidarı zaferini korudu ve Sovyetler Birliği kuruldu. Böylece dünyanın iki ayrı toplumsal düzene bölünmesi bir realite olarak ortaya çıktı ve kapitalizmin genel bunalımının birinci dönemi başlamış oldu. Kapitalizmin genel bunalımının başlaması emperyalist ülkelerin toplumsal hayatının her bölümünde genel bir çöküntü şeklinde ortaya çıktı. Gerek iktisadi alanda, gerek politik alanda, gerekse ideolojik ve kültürel alanlarda büyük toplumsal bunalımlar doğdu. Böylece dünya çapında emperyalizmin egemenlik sisteminin çöküşü başladı.

Burada milletlerarası emperyalizmin Ekim Devrimini takip eden yıllarda ortaya çıkan önemli bir özelliğine dikkati çekmek istiyoruz. Dünyanın ilk sosyalist ülkesiyle mücadelede bütün emperyalist ülkeler kendi aralarında dünyanın yeniden emperyalizme karşı verdikleri mücadeleyi bir kenara bıraktılar ve sosyalizme karşı ortak bir sınıf stratejisi etrafında birleştiler.

7.

özellik daha da belirgin hale gelerek günümüze kadar gelmiştir, ve en kesin ifadesini NATO gibi emperyalist ülkeler arasında yapılan savaş paktlarında bulmaktadır.

Emperyalizmin tarihin çarkını geriye çevirerek yeryüzünde kurulmuş olan ilk sosyalist ülkeyi ortadan kaldırma çabaları ilk müdahelenin başarısızlıkla sonuçlanması ile sona ermedi. Aksine emperyalistler Sovyetler Birliğine saldırı planlarını sürdürdüler. Özellikle İngiliz ve Fransız tekelci burjuvazisi Alman faşizmini Sovyetler Birliğine karşı saldırtmak için uzun yıllar Hitler'i var güçleri ile desteklediler. Amaçları Hitler yönetimindeki Alman emperyalizmini Sovyetler Birliğine, yani yeryüzündeki sosyalist düzenin gerçekleştiği tek ülkeye karşı genel hücumda öncü güç olarak kullanmaktı. Ancak bu plan Alman emperyalizminin özelliklerini ve Sovyetler Birliğinin gerçekçi dış politikasını hesaba almadan yapılmıştı ve başarıya ulaşamadı. II. Dünya Savaşı İngiliz ve Fransız emperyalizminin planlarının aksine sosyalist kamp la kapitalist kamp arasında bir savaş olarak değil, kapitalist ülkelerin kendi aralarında bir savaş olarak başladı.

İkinci Dünya Savaşı sürüp giderken dünyadaki sınıfsal güçler dengesinde önemli değişiklikler oldu. Savaş, emperyalizmin genel bunalımının alabildiğine derinleşmesi anlamına geliyordu. II. Dünya Savaşı sırasında Sovyetler Birliğinin saldırgan Hitler faşizmini durdurmaya ve harbin genişletilmesini önlemeye yönelik dış politikası, daha sonra Sovyet Halklarının faşist ordular karşısında kahramanca direnişi ve nihayet bunları bozguna uğratmaları bütün dünyada halk kitleleri arasında Sovyetler Birliğine karşı duyulan sevgi ve saygının önemli ölçüde artmasına sebep oldu. Öte yandan faşizme, ırkçı şoven politikaya, dünya harbinin getirdiği hudutsuz acı ve sefalete karşı çıkan halk kitleleri önceleri sadece Hitler faşizmine karşı olan direnişlerini zamanla kendi ülkelerinde faşistlerle işbirliği yapan tekelci burjuvaziye karşı da yönelttiler. Bu mücadele içinde komünistlerin baştan itibaren en ön safalarda çarpışmaları onların kitleler içindeki itibarını arttırdı, işçi sınıfının anti-faşist mücadeleyi yönetebilecek bir güç olduğu anlaşıldı. İşte bütün bu gelişmeler sonucunda II. Dünya Savaşı sırasında dünya çapında sınıfsal güçler dengesinde işçi sınıfı ve ilk sosyalist ülke lehine bir gelişme oldu. Dünya üzerinde sosyalist bir ülkenin varlığının tarihin akışını derinden et-

8

kileyen bir faktör olduğu görüldü, Alman emperyalizminin sosyalizmi yok etme ve dünyayı yeniden bölüşme planları suya düştü. Bu yeni şartlar kapitalizmin genel bunalımının ikinci etabını açmış oldu.

II. Dünya Savaşı sonunda bir dizi ülkede halk kitleleri kapitalist toplum düzeninin aşılacak sosyalizme giden demokratik dönüşümlerin gerçekleştirilmesini sağladılar. Neticede onbir ülkede (ki burada toplam olarak 700 milyon insan yaşamakta idi) iktidar işçi sınıfının ve onun müttefiklerinin eline geçti. Öte yandan işçi sınıfının yönetimindeki demokratik güçlerin iktidarı ele geçiremediği ülkelerde de işçi hareketi büyük bir gelişme gösterdi. 1946 yılında kapitalist ülkelerdeki komünist partilerinin üye sayısı beş milyona ulaştı (harpten öncesinin üç misli) ve böylece işçi sınıfının kitle partileri doğdu.

II. Dünya Savaşı sonucunda ortaya çıkan diğer bir gelişme emperyalist devletlerin sömürge imparatorluklarının yıkılması oldu. Afrika ve Asyada yeni bağımsız ülkeler doğdu. Sömürge halklarının ve bağımlı ülkelerin emperyalist sömürge boyunduruğunu kırmalarında Sovyetler Birliğinin, diğer sosyalist ülkelerin ve kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının önemli bir rolü vardır.

Bu gelişmeler sonucunda emperyalizm yepyeni enternasyonal şartlar karşısında kaldı. Tekelci burjuvazinin kontrolü altındaki alanlar önemli ölçüde küçülmüştü. Bu sömürü alanının daralması demektir. Aynı zamanda henüz emperyalizmin egemenliği altındaki ülkelerde de halk yığınları artık eskisi gibi sağlam bir dayanak olmaktan çıkmıştı. İşçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler arasında emperyalist sistemi kökünden temizlemeye yönelik devrimci fikirler geniş şekilde yayılmaya başladı. Yeryüzündeki sosyalist ve anti-emperyalist kampın gelişmesi ve güçlenmesi, emperyalist kampta ise iç çelişkilerin şiddetlenmesi kapitalizmin genel bunalımının üçüncü etabını başlattı.

Bu etabın özelliği sosyalist ülkeler sisteminin sağlamlaşması, bu ülkelerde kapitalizmin yeniden hortlaması imkanının ortadan kaldırılması, kapitalist ülkelerdeki anti-emperyalist akımların güç kazanması ve yeryüzündeki sömürge imparatorluklarının ke-

ein olarak 3. Dünya Savaşı olarak özetlenebilir. Bu gelişmeler sonucunda 3. Dünya Savaşı 1957-59 yıllarında yer yüzünde güçler dengesinin sürük kesin olarak emperyalizm aleyhine dönüştü ve sosyalist ülkelerin sisteminin ana dayanağını meydana getiren devrimci güçlerin enternasyonal alanda tarihini akışına yön verdiğini görüyoruz. Bu gerekçe 1957'de ve daha sonra 1960'da Moskova'da yapılan enternasyonal yonal danışma toplantılarında tesbit edildi.

1960 yılında dünya halkının % 35'i sosyalist ülkelerde yaşıyordu. Dünya halkının % 40'ına ulasan bir bölümü ise sömürge boyunduruğundan kurtulmuş olan ülkelerde yaşıyordu. Demek ki dünya halkının % 75'ine ulasan bir bölümü enternasyonal emperyalizmin doğrudan doğruya kontrolünde çıkmış idi. Sosyalist ülkelerde sosyalizmin maddi temeli olan endüstrileşme başarılmış, ileri sosyalist toplumun temelleri kurulmaya başlanmış idi. Aynı zamanda sosyalist ülkelerin kendi aralarındaki ekonomik ilişkiler de hızla gelişmekte idi.

Dünya Savaşından 1960'a kadar Asya ve Afrikada 40 tane yeni bağımsız ülke kuruldu. Sömürge sistemi tarafından geri bırakılmış olan bu halklar ülkelerini geliştirmeye ve endüstrileşmeye başladılar. Çoğu yerde devrimci demokratik atılımlar gerçekleştirildi. Bu ülkelerin büyük bir kısmı ulusal-demokratik devrimleri tamamlayarak anti-kapitalist bir gelişme yönüne girdiler.

1959 yılında Kuba'da halk devrimi zafere ulaştı. Kuba devrimi Latin Amerika halklarının emperyalizme karşı mücadelesine yeni bir güç verdi. Kapitalist sistem kendisinde de II. Dünya Savaşından bu yana tekelci burjuvazi keskinlesen iç gelişmelerini çözümlenmek için belli tedbirler aldı. Burada üzerinde durulması gereken en önemli süreç harpten sonra bütün ileri kapitalist ülkelerde tekelci devlet kapitalizminin doğmasıdır. Tekelci devlet kapitalizminin özelliği kapitalist tekellerin devletle kaynaşması olarak ifade edilebilir. Yani tekellerin ekonomik güçü ile devletin politik gücü birbiriyle kaynaştı. Burjuvazi ancak bu yoldan gerek kendi iç gelişmelerini çözmek için gerekse sosyalist sistemle mücadele edebilmek için gerekli güçü sağlayabildi. Ancak sunu ekleyelim ki, tekelci devlet kapitalizminin doğuşu burjuvaziye belli yeni imkanlar sağladı, fakat kapitalizmin temel çelişkilerini çözemey-

di, aksine bunları daha da sertleştirdi. Bu probleme burada uzun boylu vakit ayırmak imkanı olmadığından sadece değinmekte geliyoruz.

Emperyalizm ile anti-emperyalist güçler arasındaki denge bütün bu gelişmeler sonucunda emperyalizm aleyhine değişti. Bu şekilde özelliklerini kısaca gördüğümüz kapitalizmin genel bunalımının 3. dönemi diğer etapların aksine bir dünya savaşı sonucunda ortaya çıkmadı. 3. Dönem iki sistemin sürekli rekabeti sırasında gelişti. 3. dönem sınıfsal güçler dengesinin gittikçe sosyalizm lehine değişmesinin bir sonucudur.

Değerli arkadaşlar!

Şimdi bu kısaca özetlediğimiz tarihi gelişmenin ışığı altında emperyalizmin stratejisini inceleyelim.

Kapitalizmin genel bunalımının 3. döneminin başlaması emperyalizmi yepyeni bir durum karşısında bıraktı. Tekelci burjuvazi yer yüzünde devrimci akımı bütün çabalarına rağmen durduramadığını, aksine anti-emperyalist güçlerin gittikçe güçlendiğini gördü ve yeni güçler dengesine uygun yeni mücadele yöntemleri aramak zorunda kaldı.

Emperyalist merkezlerde, özellikle NATO'da bu problemin tartışılması ve çözüm yollarının geliştirilmesi birdenbire olmadı. Sonunda adına "topyekûn strateji" denen ve eskisine kıyasla daha çok yönlü ve esnek olan bir strateji benimsendi. Bu yeni stratejiyi daha iyi anlamak için önce emperyalizmin aşığı yukarı 1960-62 yıllarına kadar uyguladığı eski stratejinin esaslarını kısaca görelim. 1.) Bu strateji emperyalist ülkelerin sosyalist ülkelere karşı askeri üstünlüğüne, özellikle ABD'nin Atom ve Hidrojen bombalarının tekelini elinde tutmasına dayanıyordu. 2.) Bu üstünlük sayesinde sosyalist ülkelere, özellikle Sovyetler Birliğine karşı doğrudan doğruya silahlı saldırı askeri açıdan imkân dahilinde gözüküyordu.

3.) Stratejik hedef sosyalizmi "geri atma" (roll-back) veya sosyalizmin yayılmasına set çekme (containment) şeklinde ifade olunuyordu, ve doğrudan doğruya sosyalizmin askeri güce dayanarak imhası amaçlanıyordu.

Bu nedenle örneğin II. Dünya Savaşından sonra emperyalist ülkeler

Avrupa'da Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin ve Polonya Halk Cumhuriyeti'nin sınırlarını tanımadıklarını ilan ettiler. Askeri ve politik amaçlarının bu ve diğer sosyalist ülkelerin "sosyalizmden kurtarılması" olduğunu açıkça ilan ettiler. Diğer bir örnek olarak ABD tarafından önce Türkiye ve Yunanistan için ilan edilip sonra bütün dünyaya genişletilen "Truman Doktrini"ni sayabiliriz. Bu doktrine göre, ABD bir ülke içinde anti-emperyalist hareket güç kazanırsa askeri müdahale ile bu hareketi durduracaktır.

Emperyalizmin nükleer saldırı esasına dayanan bu stratejisi sosyalist ülkelerin, özellikle Sovyetler Birliğinin savunma alanındaki başarıları ile kısa zamanda en önemli temeli olan askeri üstünlüğü kaybetti. Daha 1947 yılında Sovyet bilim adamları ABD'nin Atom bombası tekelini kırdılar. Bundan sonra 1959 yılında ilk Sputnik'in başarı ile yörüngesine ulaştırılmasıyla kanıtlanan rocket teknolojisindeki gelişmeler, ABD emperyalizminin termo-nükleer bir saldırı ile sosyalist sistemi yıkmak hayallerini büsbütün bozdu.

Diğerine kadar silahlı emperyalizmin devrimci hareketin gelişmesini önleyememesi burjuvazinin temsilcilerini yeni bir strateji geliştirmeye zorladı. Bu temsilcilerden biri o zamana kadar emperyalizmin ana dayanağı olan NATO'yu şu şekilde eleştiriyor:

- 1.) Katı Atom-stratejisi (yani nükleer saldırı ile tehdit) esnek bir politikaya yol vermiyor; 2.) NATO sınırlı bir bölgeyi kapsıyor, oysa komünizmle mücadele bu bölgenin dışında da yer alıyor; 3.) Komünizmin başlıca saldırı şekli olan "sızma ve içten yıkma"ya karşı NATO'nun bir silaha yok.

Bu eksiklikleri gidermek için tekelci burjuvazinin sözcüleri şu yenilikleri teklif ediyorlardı: 1.) Uygulanacak strateji sadece askeri alandaki tedbirleri kapsamamalıdır. Aksine, emperyalizm sosyalizmle mücadelede askeri tedbirlerin yanı sıra politik, ekonomik ve kültürel mücadele yollarını da geliştirmek ve bütün bunları bir bütün halinde kullanmak zorundadır. Bu amaçla "topyekûn strateji" kavramı ortaya atılmıştır. Emperyalist sözcülerine göre uygulanılacak strateji neticeye varmak için maddi ve manevi tedbirleri kapsayan, Atom harbinden propagandaya ve ticaret anlaşmalarına kadar uzanan çok çeşitli mücadele metodlarını içine almaktadır. 2.) Uygulanacak olan topyekûn strateji dünyanın bütün

bölgelerini kapsamalı, bölgeleri emperyalizmin çıkarlarına göre savunma, saldırı veya kontrol bölgelerine ayırmalı ve güçleri buna göre dağıtmalıdır. Ayrıca çeşitli emperyalist ülkeler kendi aralarında bir iş bölümüne giderek çeşitli coğrafi bölgelerde devrimci güçlerin ezilmesini üzerlerine almaldırlar, çünkü ABD'nin tek başına bu işe gücü yetmemektedir. Örneğin Avrupa'daki emperyalist ülkeler Afrika ve Akdeniz çevresinin kontrolünü yükümlenmeliler, buna karşılık ABD Güney Amerika, Güneydoğu Asya ve Pasifik'te sorumlu olmalıdır. Bu plan daha sonra "Nixon Doktrini" adı altında tanınmıştır. 3.) Dolaylı saldırı stratejisi uygulanmalıdır. Buna göre emperyalizm ile sosyalizm arasındaki mücadelede emperyalizm artık sosyalizme cepheden, doğrudan doğruya saldırı güçte değildir. Bunun için tutulacak yol, sosyalizmi tek bir genel hücum ile yenmeye çalışmaktan ziyade, tek başına ele alındığı zaman can alıcı önemi olmayan bir dizi küçük saldırılarla emperyalizm ile sosyalizm arasındaki güçler dengesini yeniden emperyalizm lehine çevirmek ve asıl öldürücü darbeyi bundan sonra vurmak olmalıdır.

Bu önemli unsurlarını kısaca özetlediğimiz bu yeni stratejinin başlıca özelliği, emperyalizmin kendini dünyadaki yeni şartlara uydurmaya çalışmasıdır. Pratikte emperyalistler bu stratejiyi nasıl uygulayacaklar? Yeni stratejinin sosyalist ülkelere karşı uygulanışı her şeyden önce bu ülkelerin eskiden olduğu gibi doğrudan doğruya saldırı ile feth edilmesi değil, çeşitli yollardan bu ülkelerde karşı devrimci akımların doğup güçlenmesini ve böylece sosyalist ülkelerin içinden çöktürülmesini öngörmektedir. Bu amaca ulaşmak için sosyalist ülkelerle kurulacak iktisadi ve kültürel ilişkilerden yararlanılmalı ve buradaki reformist, milliyetçi veya karşı devrimci akımlar her bakımdan desteklenmelidir. Söz konusu olan şey sosyalist ülkelerde eskiden olduğu gibi kapitalizmin propagandasını yapmak değil, sosyalizmin "reformunu" istemektir. (Çünkü artık kapitalizm kitleler için gerçek bir hedef olmaktan çıkmıştır.) Aynı zamanda sosyalist ülkelerin kendi aralarındaki birliğin, özellikle Sovyetler Birliği ile olan yakınlığın gevşemesi için çalışılmalıdır. Böylece sosyalist sistemin içinden "yumuşatılması" ve parça parça ayrılıp zayıflatıldıktan sonra imhası söz konusudur. Bütün bunların yapılabilmesi için emperyalizmin eski saldırı planlarından vazgeçtiği inşaatını uyandıracak bir tutum takınması, örneğin Avrupadaki yeni

sınırları tanıması gerekmektedir.

Burada şunu belirtelim ki, biz sosyalistler çeşitli ülkeler arasında iktisadi, tıccari ve kültürel ilişkilerin kurulup genişletilmesinden yanayız, çünkü bu gibi ilişkiler halkları birbirlerine yakınlaştırır ve barışı sağlamaya yardımcı olur. Ancak emperyalistlerin bu ilişkileri karşı devrimci akımları yaymak için kullanmak istediklerini unutmamak gerekir.

Emperyalist sözcüler sosyalist ülkelerin içinden yumuşatılıp yıkılması için önce marksist-leninist ilkelere mücadele etmek gerektiğini, bunlardan da başta proleter enternasyonalizmi ve demokratik merkeziyetçilik ilkelerini bertaraf etmek gerektiğini savunuyorlar. Yani, bir sosyalist ülkede karşı devrimci akım komünist partisine toptan karşı çıkacak yerde bu partinin milliyetçi olmasını ve demokratik merkeziyetçilik ilkelerinden vazgeçmesini isterse, daha yerinde olacaktır. Görüldüğü gibi emperyalizmin yeni stratejisinde ideolojik alandaki mücadele büyük önem kazanmaktadır.

Yukarıda sayılan özellikler emperyalizmin yeni stratejisinin zor kullanmaya dayanmadığı hissini uyandırmazın. Dolaylı saldırı stratejisi silahlı saldırının da kullanılmasını öngörmektedir. Buna göre stratejik bakımdan önemli "hassas" bölgelerde kısa yoldan savaşları planlanmalı ve karşı tarafa harekete geçecek vakit bırakmadan bir emri-ı vaki yaratılmalıdır. Stratejik bakımdan daha az önemli bölgelerde ise uzun yarıprıcı savaşlar sürdürülmelidir. Bu şekilde açıkça silahlı saldırının dışında emperyalizmin çıkarlarının halk kitlelerinin hareketi ile tehlikeye düştüğü bölgelerde ise önceden hazırlanmış hükümet darbeleri ile, yani emperyalizmin hazırladığı bir iç müdahale ile tehlike önlenmelidir. Emperyalizmin akıl hocalarından F.O.Miksch 1963'te yazdığı kitabında İtalya ve Yunanistan'ı bu çeşit tehlike bölgeleri için örnek olarak gösteriyor. Bundan dört sene sonra Yunanistan'da CIA'nın hazırladığı hükümet darbesi, daha sonra İtalya'da ilerici güçler tarafından ortaya çıkarılan darbe planı ve nihayet yurdumuz Türkiye'deki gelişmeler bu stratejinin sadece kağıt üzerinde kalmadığını kanıtlanmaktadır.

Üzerinde durulması gereken nokta, emperyalizmin dünya çapında güçler dengesinin aleyhine bozulması sonucunda eskisi gibi ağıktan

açıkça asker çıkararak müdahale edemediği bölgelere bir takım karşı devrimci akımları örgütleyerek müdahale etmiştir.

Emperyalizmin kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfına karşı uyguladığı politika ise yine başkadır. Lenin burjuvazinin sınıf savaşında başlıca iki metoda başvurduğunu belirtmişti. Bunlardan birincisi zorbalık ve her türlü ileri harekete karşı direnme, işçi sınıfına en küçük bir tavız vermeme metodu, ikincisi ise liberal metod, reformlar ve bazı tavizlerle işçi sınıfını kapitalist topluma "bütünleştirme" metodu. İşaret etmek gerekir ki, bu iki metodu birbirinden ayrı mücadele biçimlerini sağlamak gerekir, burjuvazi iki metodu da birlikte kullanabilir veya mücadelenin somut şartlarına göre o veya bu uca daha fazla yaklaşabilir.

Emperyalizmin yukarıda gördüğümüz stratejisi içinde işçi sınıfını çeşitli tavız ve reformlarla devrimci mücadeleden alıkoymak çabası son derece önemli bir yer tutmaktadır. Bu çaba bir-iki tedbirle değil, geniş bir bütünleştirme politikası halinde, sistem halinde yürütülmektedir. Örnek olarak FAO'da sendikaların devletin iktisadi politikasını desteklemeye zorlanmasından ve işçilerin "server biriktirmeye" teşvik edilmesi için çıkarılan kanunlardan bahsedebiliriz. Aynı zamanda işçi sınıfının ideolojik alanda şartlanması ve devrimci hedeflerden sapıtılarak meselelerin kapitalist düzenin çerçevesini aşmayacak şekilde çözümlenebileceğini sanması için yoğun bir ideolojik savaş verilmiştir. Bu savaşta en önemli rolü seçici sosyaldemokrat liderler ve seçer sendika yöneticileri oynamaktadır. Bu alanda emperyalistlerin uyguladıkları ana strateji işçi sınıfına ve diğer emekçilere sosyalist topluma kapitalist toplum arasında esasta bir fark olmadığı fikrini yaymaktır. Böylece işçi sınıfına sosyalist bir toplum için mücadelenin gereksiz olduğu, karşılaşılan güçlüklerin reformlarla ve üretim ilişkilerine (özel mülkiyete) dokunmadan çözümlenmesi gerektiği yalancı yutturulmak istenmektedir. Görüldüğü gibi işçi sınıfına karşı yürütülen ideolojik mücadelenin temel taşı burjuva reformculuğudur.

Ancak ideolojik alanda bu saldırı devam ederken tekelci burjuvazi gerektirdiği anda işçi sınıfına karşı zor kullanılmak için zorunlu tedbirleri de almaktadır. Sadece Federal Almanya'da son yıllar-

da anayasada ve kanunlarda yapılan değişikliklerle demokratik hakların kısıtlandığını, polis ve ordunun yetkililerinin genişletildiğini ve grev ve diğer kitlesel hareketlerle mücadele için özel askeri birliklerin kurulduğunu hatırlamak burjuvazinin saf ideolojik mücadeleye güvenmediğini göstermek için yeterlidir.

Arkadaşları!

Emperyalizmin günümüzde devrimci güçlerle mücadelede uyguladığı stratejiyi kısaca özetlemeye çalıştık. Yukarıda özetlenen gerçekler emperyalizmin temel saldırı niteliğinin değişmediğini, ancak değişen dünya şartlarına, özellikle sosyalist ülkelerin, işçi sınıfının mücadelesinin ve halkların bağımsızlık savaşının artan gücüne kendisini uydurmak ve bu durumu uygun mücadele metodları seçmek zorunda kaldığını gördük. Yoksa emperyalizmin günümüzde bazı barışçı adımları kabul etmeye mecbur olması, onun saldırı niteliğinin değiştiği anlamına gelmez.

Şu noktaya da dokunalım: Emperyalizmin temel saldırı niteliğini kaybetmediğini tesbit etmek bugün onun kabul mecbur olduğu ve milletlerarası gerilimin azalması yönündeki adımları küçümsemek anlamına gelmez. Devrimci emperyalizmin saldırı eğilimlerinin sınırlanması karşısından kayıtsız kalamazlar. İşçi sınıfı için burjuvazinin sınıf mücadelesini açıkça zorbalıkla mı, yoksa daha ince bir taviz ve reformist propağanda yoluyla mı yürüttüğü sorusu son derece önemlidir. Devrimci güçler açısından olsun, insanlığı, geleceği açısından olsun, emperyalizmin açıkça zorbalığa, harbe dayanan mücadele yolunu seçmesinin önlenmesi büyük önem taşıyor. Bu nedenle bizler harp tehlikesini önleyecek, enternasyonal alanda gerilimi azaltacak yönde her tedbiri içtenlikle destekliyoruz. Aynı zamanda emperyalizmin saldırı amaçlarından vazgeçmediğini unutmamak, değişen mücadele metodlarını iyi bilmek ve kendimizi buna göre ayarlamak da zorunludur.

Değerli dostları!

Dünyada devrimci hareketin gücünün gittikçe arttığı, sosyalist ülkelerin her alandaki başarılarının tarihin akışını gündem güne daha fazla etkilediği bir dönemde yaşıyoruz. Böyle iken yurdumuz Türkiye ne yazık ki gerici güçlerin baskı ve terörü altında inlemektedir.

Yurdumuzda 12 Mart muhtırası ile faşist generaller emperyalizmin ve büyük burjuvazinin yeni bir oyununu sahneye koydular. Bu oyun hakim sınıfların ve emperyalistlerin yıllardır güttükleri hedeflere yönelmiştir. Eskiden olduğu gibi bugün de hedef işçi hareketini, ulusal ve sosyal kuruluş akımlarını ezecek yerli yabancı tekelin hakimiyetini devam ettirmektir. Emekçi halkın, özellikle işçi sınıfının uyanışını faşist komando saldırıları ile, polis terörüyle bastıramayan, aksine emekçi yığınların her geçen yıl daha güçlü bir şekilde sömürü ve vurgun düzenine karşı çıkışlarını gören egemen sınıflar, Amerikan emperyalizmi Tağmac, Gürler, Sunay, Eyicioğlu gibi faşist pasaları askeri bir müdahale ile görevlendirdiler. Önceleri bir takım reformcu sözlerle gerçek niteliklerini gizlemek isteyen Amerikan pasaları ve onların hükümetleri ilk fırsatta onbir ilde birden sıkıyönetim ilan ederek bütün demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırdılar. Bütün yurtta kırk yıldır görülmemiş bir baskı ve terör başladı. On binlerce ilerici yurttaşımız tutuklandı, anayasaya aykırı olarak kurulan ve ortacağ işkencelerinin uygulandığı askeri mahkemelere çıkarıldı. Bütün ilerici ve demokratik örgütler yasaklandı, basın ve radyo hükümetin yayın organı haline getirildi.

NATO'cu pasalar yurdumuzda on yıldır bağımsızlık, demokrasî ve sosyalizm uğrunda, işçi sınıfının devrimci kavgasını yolumdan şaşırtmak isteyenlere karşı, yılmadan mücadele eden Türkiye İşçi Partisini yasaklatılar, böylelikle gelişen işçi hareketini başsız bırakmak istediler. Yüzerce TİP'li tutuklandı, askeri mahkemelere çıkarıldı. Amerikan emperyalizmine, NATO'ya karşı, anayasal demokratik haklar için mücadele bütün yurda yaygın, bu uğurda düzinelerle şehit verenlerin yasaklanması egemen sınıfların ve emperyalizmin işçi sınıfının

örgütlü mücadelelerinden nasıllı tedirgin olduklarını gösteriyor. Behice Boran ve diğer TİP yöneticileri askeri mahkeme önünde savundukları bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm davasından tek bir adım geri gitmediler. Bu yüzden mümkün olan en ağır cezalara çarptırıldılar. TİP yöneticilerinin mahkeme önündeki davranışları bütün devrimcilere örnek olmalıdır. Bizler de onlar gibi savunduğumuz yüce idealden bir adım geri gitmeden emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleye azimliyiz. Dost düşman herkese duyurmak isteriz ki, TİP'in, işçi sınıfının mücadelesi sıkıyönetimle, askeri mahkemelerle, işkence ve terörle durdurulamaz. Türkiye işçi sınıfı bütün güçleriyle beraber men yılmadan savaşıyor ve mutlaka zafere ulaşacaktır.

Sıkıyönetim ilan edilişinden beri sendikalara karşı yoğun bir baskıya girişildi, sıkıyönetim bölgesinde grevler yasaklandı, sendika çalışmalarını engellendi. İşçi önderleri fabrikalardan atıldı, sorgusuz sualsiz hapsedildi. TÖS ve İKSİM gibi büyük sendikalar yasaklandı, yöneticileri askeri mahkeme önüne çıkarıldı, haklarında ağır hapis cezaları isteniyor. Bütün baskılara rağmen mücadeleye devam yığıt sendikacıları, halkımızın geleceği için yıllardır her baskıya göğüs geren fedakâr öğretmenlerimizi buradan saygıyla selamlarız.

Kürt yurttaşlarımızı karşı 12 Marttan önce başlayan baskılar 12 Marttan sonra özel askeri birliklerle yığınsal terör, kanlı saldırılar şeklinde sürdürüldü. Aynı zamanda geniş bir propaganda faaliyetleri ile şövenist, ırkçı ve millitarist ideolojinin devlet eliyle yayılması başladı. Böylece Kürt ve Türk emekçilerini bölmek, ortak düşman emperyalizm ve faşizme karşı birlikte mücadeleleri önlenmek isteniyor. Diyarbakır Sıkı Yönetim Mahkemesinin Doğu Devrimci Kültür Ocakları yöneticilerinden 66 devrimci arkadaşımızı toplam olarak 347 yıl 3 ay 15 gün hapse mahkûm etmesi bu ırkçı baskının en son örneğidir. Bu arkadaşlarımızın bütün "suçu" Kürt halkına karşı uygulanan teröre karşı çıkmak, Kürt halkının demokratik haklarını, yurdumuzda Türk ve Kürt halklarının emperyalizme, büyük sermayeye, toprak ağalarına karşı birlikte mücadelesini savunmaktır. Belirtmek istenir ki şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da Kürt ve Türk devrimcilerinin, Kürt ve Türk emekçilerinin faşizme ve emperya-

lizme karşı birlikte mücadelesini geliştirmek için çalışacağız. DDKO yöneticilerine verilen cezayı şiddetle protesto ederiz!

Tüm halka yönelen baskı ve şiddet 1972 yılında büsbütün ağırlaştı. Bir yandan açlık polis ve askeri birliklerle sürdürülen terör, öte yandan durmadan kötüleşen hayat şartları, işsizlik, fiyat artışıları dayanılmaz bir hal aldı. İstanbul'da yapılan, 80 bin silahının, uçak ve tanklarının katıldığı arama-tarama hareketi özellikle işçi mahallelerine yönelmişti ve faşist generallerin halktan nasıl korktuklarını su götürmez bir şekilde ispat etti. Kızıldere'de 10 gencin öldürüldüğü kanlı takip bütün dünyada ve Türkiye'de nefret uyandırdı. Yurdumuzda iktidarı elinde tutanların kendi uğursuz hakimiyetlerini korumak için en kanlı şiddet hareketlerinden geri durmayacaklarını ispat etti. Bundan hemen sonra Mayıs ayında Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın idamları ile birlikte Kızıldere katliamı tarihimize ağır bir politik cinayet olarak geçecektir.

Üç gencin idamı gerek Türkiye'de, gerekse yurt dışında çok geniş bir protesto hareketi hiçe sayılarak, bir dizi yabancı hükümet başkanının ricalarını çiğnenerek, işçi sınıfının, emekçi halkın ve devrimci gençliğin direnişini sindirmek için infaz edildi. Öldürülen genç devrimciler eğer savundukları davadan dönmeyi kabul etselerdi canlarını kurtarabilirdiler. Fakat onlar devrimci kavşadan dönmektense ölümlü tercih ettiler. Bu yığıtlikleri bütün devrimcilere örnek olmalıdır. İdamlar, işkenceler işçi sınıfını, emekçi halkımızı, gençliği mücadelesinden döndürmez, zafere mutlaka kazanılacak, emperyalizmin ve büyük burjuvazinin hakimiyeti ülkemizden mutlaka sökülüp atılacaktır.

1972 yılındaki olaylar gösteriyor ki, faşist terör bütün yurttaşlara karşı uygulanıyor, özellikle işçiler, anti-emperyalist gençlik, öğretmenler, sosyalistler, yurtsever subaylar, ilerici yazarlar, sendikacılar, bilim adamları faşist idarecilerin baş hedefi oldu.

Politik hakimiyeti bir buçuk yılı aşkın bir süredir ellerinde tutan Amerikancı pasalar Türkiye'nin bir tek meselesini dahi düşünmüyemediler. Ülkemizde ekonomik, sosyal ve politik buna-

11m gittikçe şiddetlendi. Türkiyenin Ortak Pazar ve NATO gibi emperyalist teşkilatlara bağımlılığı perçinlendi, buna bağlı olarak fakir halkımızın sırtına yüklenen ağır silahlanma masrafları arttı. 1971 yılında bütçede silahlanmaya ayrılan paralar % 31,5 arttırıldı, 1972 yılında ise bu oran % 16,5' u buldu. Böylece NATO'daki en fakir ülke Türkiye aynı zamanda silahlanma masraflarını en hızlı arttıran ülke oldu. 1973 yılı bütçesinde ise silahlanma için toplam olarak 11 milyar lira ayrılırken, sağ- lık hizmetleri için sadece 2 milyar, eğitim için ise 6,5 milyar ayrıldı. Sadece bu rakamlar bile İktidardaki Amerikanlı paşaların, büyük burjuvazinin temsilcilerinin halk düşmanı nitelik- lerini ortaya koymaya kafidir.

12 Mart 1971'den itibaren sürekli fiyat artışları Türkiye'de bir avuç büyük kapitalistin dışında bütün halk için acil bir problem haline geldi. Fiyat artışları o dereceye ulaştı ki, artık işçiler küçük esnaf ve küçük memurlar en temel gıda, giyim ihtiyacını kar- şılayamamakta, kışın evini ısıtacak yakacak alamamaktadır.

Halkın huzursuzluğundan ürken hükümet temsilcileri pahalılıkla mücadelede söz ediyorlar. Bunu yaparken de pahalılığın yaratı- cısı olarak manavlar, bakkallar, kasaplar gibi küçük esnafı gös- termek, böylece emekçi halkın çeşitli kesimlerini karşı karşıya Getirmek istiyorlar. Gerçekte ise pahalılığın asıl sebebi silah- lanma harcamalarında ve işçilerin ücret mücadelesinde elde ettik- lerini geri almak isteyen büyük kapitalist tekelilerin baskılarının da aramak gerekir. Bütün kapitalist ülkelerde görülen enflasyon emperyalist tekelilere dokunmadan önlenemez. Görevimiz, halk yı- ğınlarının pahalılığa karşı direnişini emperyalizme ve büyük sermayeye karşı mücadele ile kaynaştırmaktır.

1972 yılında son şeklini alan 3. beş yıllık plan bir kalkınma planı değil, bir sömürü ve vurgun planı olarak karşımıza çıktı. Bir yandan büyük sermayecilere devlet bütçesinden, fakir ülke- mizin esasen kısıtlı olan imkanlarından milyarlarca lira "teşvik tedbiri" olarak ayrılırken, öte yandan da Türkiye'nin en acil meseleleri değil gözümlemek, ele dahi alınmamaktadır. Gerçek- leştirilmek istenen teşvik tedbirleri ülkede bir avuç milyoner- le fakir halk arasındaki uçurumu daha da derinleştirecek, ağır sosyal bunalımı daha da arttıracaktır. Milyonlarca vatandaşı

insanlık dışı bir hayata mahkum eden işsizlik, ulusal bağımsız- lığı ortadan kaldıran yabancı ülkelere borçlanma 3. plan dönemi- minde de devam edecektir. Başbakan Ferit Melen'in işsizliğin ancak 1995 yılında önlenileceğini söylemesi egemen sınıfların bu en ağır sosyal meselemiz karşısındaki çaresizliğini açığa vuruyor. Buradan Ferit Melen'e onun gibilerine şunu söylüyoruz: Türkiye'de işsizlik mutlaka 1995 yılından önce ortadan kaldırıla- caktır! Çünkü Türkiye işçi sınıfı o zamana kadar emekçi halkı- mız ve diğer ilerici güçlerle birlikte emperyalizmin, büyük ser- mayenin, toprak ağalarının uğursuz hakimiyetini mutlaka yıkacak, yurdumuzda demokrasi ve bağımsızlığı sağlayıp emekçi halkın in- sanca yaşayacağı bir düzeni mutlaka kuracaktır!

Yurdumuzda egemen sınıflar bütün terör ve baskıya rağmen hedef- lerine ulaşamadılar. İşçi sınıfının, diğer anti-emperyalist, demokratik güçlerin direnişini kıramadılar. Buna karşılık ken- di aralarındaki ilişkilerin, çatışmaların şiddetlendiğini gö- rüyoruz. Memleketin bütün zenginlik kaynaklarının emperyalist ülkelere ve bir avuç yerli tekele peşkes çekilmesi burjuvazinin aşığı ve orta kesimleri içindeki huzursuzluğu arttırdı. Bu çev- reler emperyalizmin ve büyük sermayenin kendilerine de hayat hakkı tanımayacağına hissetmeye başlıyorlar. 1972 yılı içinde Türkiye'de resmi hükümet sözcülerinin, Metin Tokar gibi gerici yazarların bile Türkiye'ye NATO ve Ortak Pazar içinde eşit hak tanımadığından, ikinci, hatta üçüncü sınıf ülke muamelesi gör- düğümüzden yakınmalarına şahit olduk. Kaşarlanmış emperyalist ajanlarının bu çıkışları ülkemizin bağımsızlığını ayaklar al- tına alan emperyalist ülkelere yüce politikasının yarattığı ilişkileri göstermektedir. Aynı ilişkiler şüphesiz ki milli burjuvazinin kendisi tarafından da hissetilmekte ve onun poli- tik yerini etkilemektedir. Elbeteki emperyalist politikamızın amacı dünyü hakimiyetini sürdürmek ve ülkemizi sömürmektir, yoksa "Türkiye ile eşit şartlar altında işbirliği" değil. Eşit haklar, eşit muamele ulusal bağımsızlığımız yeniden kazanılma- dan sağlanamaz.

1972'nin ülkemizdeki toplumsal gelişme açısından önemli olayla- rından biri de tarım ürünleri fiyatlarının ayarlanması hakkın- da yapılan tartışmalar oldu. Tarımsal üreticiler kesiminden

gelen ağır baskılara rağmen hükümet tarım ürünleri fiyatlarını yükseltmeye yanaşmadı. Bilindiği gibi uzun yıllardır egemen sınıflar tarım ürünleri fiyatlarını yüksek tutarak orta ve zengin köylüleri kendisine bağlamakta iddiler. Türkiye'deki ekonomik bunalım artık bu politikayı sürdürmeye imkan vermemektedir. Böyle bir ortamda Millet Meclisinde Adalet Partisinin oyları ile hükümetin fiyat politikası desteklenirken Ege ve Orta Anadolu'da yine Adalet Partisinin teşkilatı tarafından hükümeti protesto mitinglerinin düzenlendiğini gördük. Önümüzdeki yıllarda daha da şiddetlenecek olan bu çatışma Türkiye'deki büyük burjuvazinin karsal kesimde en önemli mütefriklerinden biri olan köy burjuvazisiyle arasının açıldığını göstermektedir. Bu gelişki bir yandan AP ile DP ve GP gibi gerici partiler arasındaki çatışmaları arttırıp AP içinde yeni bölünmelere sebep olurken öte yandan da anti-emperyalist anti-faşist cepheyi de genişletecektir.

Değerli arkadaşları:

Bütün baskıya, kanlı teröre, işkencelere, idamlara rağmen Türkiye'de anti-emperyalist, demokratik güçlerin direnişi kırılmadı, aksine mücadele azmi arttı.

İşçi sınıfı çok sayıda grevlerle, sendikalar kanalıyla politik hakların kısıtlanmasına, idarelerin dondurulmasına ve fiyat artışlarına karşı mücadeleyi sürdürüyor. Grevler şu anda yürütülen en önemli kitlesel direniş şekli olarak öne sürülen ekonomik isteklerin ötesinde büyük bir değer taşıyor. Bazı işyerlerinde aylarca süren grevlere rastlanmaktadır. İşçi sınıfımızın bu direnişi diğer ilerici güçlere cesaret vermekte, onlara bu grevleri desteklemek, duyurmak gibi mücadele alanları açmakta, örgütlenme imkanları yaratmaktadır.

Yurdumuzda devrimci mücadelenin geleceği için son derece önemli bir gelişme sendikalar arasında eşitli görüş ayrılıklarının bir kenara bırakılarak faşist saldırılara karşı, işçi sınıfının demokratik haklarını korumak, en temel ihtiyaçlarını sağlamak için birlikte mücadele fikrinin yayılmasıdır. Gerek DİSK, gerek Türk-İs ve gerekse Bağımsız sendikalar Konfederasyonuna bağlı sendikaların anti-faşist, anti-emperyalist bir düzeyde, birlikte hareketlerini geliştirmek, giderek Türkiye işçi sınıfının sendikalarını birliğini sağlamak ve işçi sınıf cephesini oluşturmak önümüzde

büyük bir görev olarak duruyor. Eşitli politik görüşlere sahip işçi örgütlerinin ve işçilerin emperyalizme ve faşizme, her türlü sosyal ve ekonomik baskıya karşı birlikte mücadelesi ülkemizde tüm sol güçlerin birliği için vazgeçilmez bir temeldir. İşçi sınıf cephesine doğru atılacak her adım işçi sınıfının ülkemizdeki sosyal ve politik ağırlığını geniş ölçüde arttıracaktır.

1972 yılında idam cezalarına karşı sürdürülen geniş demokratik direniş hareketi kamu oyunun derinden etkilendi. Toplumun eşitli tabakalarını ve değişik politik görüşleri temsil eden kişi ve grupların ortak bir hedef için birleşmesini sağladı. Açılan imza kampanyalarında sadece yurt içinde yirmi binden fazla imza toplandı. İdamları protesto için İstanbulda, Ankarada, Konyada, Eskişehirde öğrenciler ve bazı öğretim üyeleri boykota gittiler. Faşist generallerin sürekli baskı ve tehditleri altında yürütülen bu kampanya Türkiye'de kitlesel bir demokratik direniş hareketinin bugünkü şartlar altında dahi örgütlenebileceğini göstermektedir. İdam cezalarına, işkencelere, askeri mahkemelerin yurtsuvarileri çarptığı ağır cezalara, çıkartılan anti-demokratik kanunlara karşı benzer şekilde geniş direniş hareketinin örgütlenmesi devrimci bir görevdir. Bu yolda sağlanacak ve geliştirilecek eylem birliği tüm anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin ulusal bağimsızlık ve demokrasi için birlikte mücadelesini kolaylaştıracaktır.

Geçtiğimiz yıl içinde CHP içinde şahit olduğumuz gelişmeler, bu partideki gerici unsurların temizlenmesi ve demokratik ilerici güçlerin yönetimi ele geçirmesi Türkiye toplumdaki derin değişimi yansıtan bir olaydır. Şüphesiz ki CHP içindeki gelişmeleri sadece kişilerin veya politik akımların çatışması şeklinde görmek mümkün değildir. Halk Partisi içindeki ilerici gelişmeler temelinde toplumuzdaki sınıfsal ve toplumsal güçler dengesi nin değişmesini, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin artan politik ağırlığını yansıtmaktadır. Emperyalizmin ve onun yurt içindeki mütefriklerinin ortak halkı eskisi gibi aldatamadığını göstermektedir. Bütün bunlar anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede son derece ümit verici gelişmelerdir.

Değerli arkadaşlar!

Olaylar Türkiye'de politik iktidarı elde tutan faşist paşaların göstermelik pallemlerle demokrasi müesseselerini büsbütün dağıtıp Yunanistanda olduğu gibi ağıktan açığa bir askeri diktatör kurmaya yanaşmadıklarını gösteriyor. Bizce bu tutumun iki ana sebebi var. Birincisi Türkiye'de gerek egemen sınıflar arasındaki gelişmeler, gerekse emekçi yığınların direnişi askeri bir diktatörün kurulmasını güçleştirmekte ve böyle bir diktatörün uzun ömürlü olamayacağını belli etmektedir. Bir AP'li milletvekilinin Mecliste söylediği şu sözler bu değerlendirmeyi egemen güçler açısından dile getiriyor: "Türkiye'de belki bir askeri diktatör kurulur, fakat şunu iyi bilin ki, ondan sonra bu memleketi kömünizm gelir." Amerikancı paşaların ağıktan açığa bir diktatör kurmak istemeyişlerinin ikinci sebebi ise yurt dışındaki ilerici kamu oyunun tepkisinden korkulmasıdır. Sunay, Gürler ve diğer gerici paşalar genel gelişmenin barışın güçlenmesi, milletlerarası gerginliğin azalması, demokratik ve ilerici güçlerin politik ağırlığının artması yönünde olduğu bir ortamda bir askeri diktatör rejiminin kısa zamanda yalnız kalacağını hesaplıyorlar.

Bu noktalardan hareket eden faşist paşalar şimdi toplulumumuzda anayasayı, dernekler kanununu, sendika ve grev kanunlarını, seçim ve partiler kanunlarını, üniversiteler kanununu daha birçok mevzuatı değiştirip kıyıda köşede kalmış demokratik hakları da ortadan kaldırmak ve bundan sonra "seçim" yaptırarak gerici güçlerin hakimiyetini pekiştirmek istiyorlar. Diğer bir deyişle, amaçları bugün de kurdukları askeri diktatörü mümkün olduğu kadar kamufla etmek.

Bu durum karşısında Türkiye'de elde kalmış demokratik hakların savunulması büyük bir önem kazanıyor. Faşizm ve emperyalizmin saldırılarına karşı koyabilmek için bütün ilerici güçlerin tek bir cephe içinde toplanmaları sorunu, geniş halk yığınlarının demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine aktif olarak katılması sorunu acil bir görev olarak karşımıza çıkıyor.

Türkiye'de sosyalistleri baskılayan en önemli görev şüphesiz ki işçi sınıfının şimdiki yeni ve daha ağır şartlar altında örgütlenmesidir. Bu yolda bulunmaktır. Biliyoruz ki işçi sınıfının karşı-

di örgütlerinde örgütlenme süreci geliştikçe yurdumuzda anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede yeni ve daha geniş boyutlara ulaşacaktır. İşçi sınıfının bilinçli ve örgütlü mücadelesi emekçi kitlelerini aktif olarak mücadeleye sokacak, onlara zafere giden yolu gösterecektir. Türkiye işçi sınıfı uzun mücadele yıllarının zengin tecrübelerine ve çok sayıda genç ve azimli militana sahiptir ve daha şimdiden diğer ilerici güçlerin faşizme karşı direnişini büyük ölçüde etkilemektedir.

1970'lerin Türkiye'sinde işçi sınıfının toplumun diğer ilerici güçleri üzerindeki etkisini sürekli olarak arttırdığını görüyoruz. İşçi sınıfının çok güç şartlar altında yıllardır sürdürdüğü çetin mücadele ile yurdumuzda emperyalizm ve büyük burjuvazi ideolojik alanda ağır yenilgiye uğramıştır. Bugün artık toplumun farklı farklı tabakalarını temsil eden çeşitli örgüt ve güçler işçi sınıfının ükenin kuruluşu için gösterdiği hedefleri benimsemektedir. Emperyalizmin ve büyük burjuvazinin hakimiyeti yıkılmadan, toprak ağalarının saltanatına son verilmeyen Türkiye'de hiç bir ileri adım atılmayacağı, kapitalist düzenin sermayeci sınıfların çıkarları ile sınırlı dar çerçevede halkımızın insanca yaşama şartlarına kavuşamayacağı. Gerçekçi bugün milyonlarca vatandaşımız tarafından görülmektedir.

Bugün bütün yurtsaverleri bekleyen en acil görev bu uğursuz hakimiyetin yıkılması için çalışmaktır. Emperyalizmin ve büyük burjuvazinin Türkiye'deki hakimiyetinin yıkılması ancak demokrasiden ve ulusal bağımsızlıktan yana olan bütün sol güçlerin birlikte hareket etmesiyle olur. Bu mücadele halktan kopuk, emekçi kitlelerin, işçi sınıfının örgütlü gücüne dayanmayan eylemlerle yürütülemez. Görevimiz, emekçi halkımızın en geniş kesimlerinin, işçilerin, memurların, öğretmenlerin, esnafın, gençliğin, küçük üreticilerin, büyük şehirlerde gecekondualarda yaşayan milyonlarca vatandaşımızın, ez topraklı ve topraksız köylülerin her gün artan hayat pahalılığına, ücretlerin dondurulmasına, işsizliğe, tekelci kapitalistlerin baskılarına, toprak ağalarına, demokratik hakların çiğnenmesine, halkımızın eğitim gibi, sağlık gibi en temel ihtiyaçlarının bile giderilmesine karşı direnişlerini örgütlemektir. Görevimiz, yurttaşlarımıza bütün bu meselelerin çözümünün emperyalizmin ve tekelci kapitalistlerin yurdumuzdaki hakimiyetlerinin kırılmasına bağlı olduğunu göstermektedir. Bu yolda birliktelik mücadeleye katkı yapmak ve bu mücadeleyi

Hepimiz, sosyalistler, ortanın solcuları, komünistler, Atatürkçüler, 27 Mayısçılar, demokrasiden ve millî bağımsızlıktan yana olan herkes, bütün ilericiler,

- o yurdun egemenliğinin yeniden kurulması, millî bağımsızlığımızı kısıtlayan bütün anlaşmaların bozulması, yabancı üslerin kaldırılması ve yabancı askerî personelin memleketten çıkarılması için,
- o yabancı sermayenin memleketi sömürmesine son verilip bütün yabancı kuruluşların millileştirilmesi, memleketimizde emperyalizmin ekonomik ve politik mevzilerinin ortadan kaldırılması için,
- o bütün özel bankaların, sigorta şirketlerinin, dış ticaretin, büyük iç ticaretin ve büyük özel sermayenin millileştirilmesi için,
- o işsizliğe son verilip işçi ücretlerinin bugünkü hayat şartlarına göre ayarlanması, vergi sisteminin kazanç durumuna göre yeniden düzenlenmesi, parasız sağlık yardımı sisteminin kurulması, emeğe göre ücret prensibinin kabulü için,
- o büyük toprak mülkiyetinin ve yarı feodal sömürü şeklinin ortadan kaldırılması, toprağın işleyene bedava verilmesi, köylülere kredi, tarım aletleri, sun'î gübre gibi yardım yapılması için,
- o her türlü ırkçı ideolojinin kesin şekilde onlanması, hangi dili konuşursa konuşsun, hangi ırktan, hangi etnik guruptan veya halktan olursa olsun, yurttaşlar arasında hiç bir imtiyaza, hiç bir eşitsizliğe meydan verilmemesi için,
- o emekçilerin demokratik kitle kuruluşlarının desteklenmesi, sendikaların geliştirilmesi, emekçi halkın kendi bağımsız örgütleriyle politikaya katılmasının sağlanarak politik etkenliklerinin artırılması için,
- el ele mücadele ederek emperyalizmin ve tekelci kapitalistlerin yurdumuzdaki hakimiyetine son verelimiz.

ATMFF olarak bütün vatanseverleri, demokrasiden ve millî bağımsızlıktan yana olan herkesi beraberce emperyalizmin ve faşizmin Türkiye'deki hakimiyetini söküp atıncağa kadar mücadeleye çağırıyoruz.

Yaşasın sol güçlerin birliği!
Bağımsız ve demokratik Türkiye için ileri!

KARAR NO: 1

DÜNYA DEVRİMCİ SÜREÇİ

Ana özelliği kapitalizmden sosyalizme geçiş olan çağımız, birbirine karşı iki toplumsal sistem arasındaki mücadeleye geçmiştir. Emperyalizmin ölüme doğru gittiği, sömürge sisteminin tamamen ortadan kalkmakta olduğu, sosyalizm ve ulusal kuruluş savaşlarının zaferler kazanacağı çağdır.

Kapitalizmin can çekiştiği, tarihsel akımı etkileyemediği, gittikçe derinleşen bunalım içinde bulunduğu zamanımızda sosyalistlerin ve tüm anti-emperyalist güçlerin, emperyalizme, gericiliğe ve savaş güçlerine karşı BARIŞ, ULUSAL BAĞIMSIZLIK, SOSYAL İLERİLEME, DEMOKRASİ ve SOSYALİZM için en geniş cepheye eylem birliği yapmaları zorunludur.

Bu savaşta, dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkeler işçi sınıfı, ulusal kuruluş hareketleri, kapitalist ülkelerin diğer anti-emperyalist güçleri birleşik bir cephe oluşturmuşlardır.

Başta Sovyetler birliği olmak üzere, "Dünya sosyalist sistemi" ana belirleyici güçtür. "Dünya sosyalist sistemi" bir yanda kendi ülkelerinde sosyalizmi ve komünizmi kurarken, bir yandan dünya kapitalist sistemiyle yaptıkları iktisadi yarışmada üstün başarılar kazanarak, emek verimliliğini en yüksek noktaya çıkararak ve halkını en yüksek refah düzeyine ulaştırarak, hem sosyalizmin üstünlüğünü pratikte kanıt lamakta, hem de emperyalizme karşı savaşan cepheyi güçlendirmektedir. "Dünya sosyalist sistemi" BARIŞ, DEMOKRASİ, SOSYALİZM için yürütülen savaş güvence altına almaktadır.

Kapitalist ülkelerin işçi sınıfı tekelinin ekonomik ve politik baskısına karşı BARIŞ, SOSYALİZM ve en geniş demokratik dönüşümler için savaşmaktadır, ve kapitalizmin iç temellerini çökertmektedir.

Gelişme halindeki ülkelerin, sömürgelelerin halkları ekonomik ve politik bağımsızlık uğrunda yitüttükleri çetin mücadelelerle emperyalizmin sömürge sistemini temelinden yıkmakta ve onu hım madde kaynağından, ucuz insan gücünden, pazarlardan ve askeri kilit noktalarından yoksun bırakarak kapitalizmin ölümlü yakınlaştırmakta ve insanlığın sosyalizme doğru hareketini hızlandırmaktadır.

1- Biz Türkiye'li sosyalistlerin Avrupa'daki tek örgütü AVRUPA TÜRKİYE'Lİ TOPLUMCULAR FEDERASYONU 5. Kurultayı olarak :

Türkiye'nin gerçek kurtuluş hareketinin, MARKSİZM-LENİNİZM, proleter enternasyonalizmi temeli üzerine kurulu birliğin bir parçası olduğunu belirtiriz.

2- ATTP 5. Kurultayı "Sosyalist sistem"e karşı alınan tavır devrimciliğin ölçüsü sayar. Sosyalist sistem ve proleter enternasyonalizmine yapılacak her türlü saldırı ve provakasyonlara karşı çıkar.

3- Çin halkının uzun mücadeleleriyle edindiği kazanımlarını "Kültür devrimini" diyerek elinden alan, Ç.K.P.'ni dağıtan milyonlarca Marksist-Leninist'i öldüren, sendikaları, "Komünist Gençlik Birliği" ni kapatan, ana yasayı uygulamayan, Çin'de millitarist, şovenist bir politika izleyen Mao kliğini kınar.

Amerikan emperyalizmiyle anlaşarak Sovyetler Birliği'ne karşı ortak bir cephe kuran, Sosyalist ülkeler arasındaki enternasyonal dayanışmayı yıkmaya çalışsan, Lenin'in ülkesine silahla saldırı, ulusal kurtuluş hareketlerine düşmanca tavır takınan Mao ve izleyicilerini kesinlikle suçlar.

Objektif ve Subjektif koşullara bakmayarak keskin sloganlarla devrim çıkartkanlığı yapıp emperyalizm karşısında devrim güçlerini zayıflatan, dünyayı bir nükleer savaş felaketine sürüklemek için çarpınan ulusal kurtuluş hareketlerini tek devrimci güç görüp Sosyalist Sistem'in rolünü inkâr eden "Yeni Trockist'leri" emperyalizmle uzlaşmakla suçlar.

4- Türkiye'li sosyalistlerin Avrupa'daki tek örgütü AVRUPA TÜRKİYE-Lİ TOPIUMCULAR FEDERASYONU 5. Kurultayı emperyalizme ve onun devrimci hareket içindeki beşinci kolu sağdan soldan her türlü revizyonist, oportünist akımlara rağmen, MARKSİZM-LENİNİZM, PROLETER EMTERNASYONALİZMİ temelleri üstüne kurulmuş birliğin ve bunun bir halkası olan Türkiye devrim hareketinin zafere ulaşacağına olan inancını duyurur.

YAŞASIN PROLETER EMTERNASYONALİZMİ
YAŞASIN BARIS-ULUSAL KURULUŞ-DEMOKRASI VE SOSYALİZM MÜCADELESİ
YAŞASIN EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞAN DÜNYA HALKLARININ EMTERNASYONAL DAYANIŞMASI.

KARAR NO:2

ANTI EMPERYALİST-ANTI FAŞİST CEPHENİN TÜRKİYE AÇTISINDAN
ÖZEMİ VE ATTP'YE DÜŞÜN GÖREV

- Az gelişmiş doğu ülkelerinin en gelişmişlerinden biri olan ülke-
mizin son 60 yılında; amacı, içeriği ve itici güçleri bakımından

- Ne var ki, ner iki devrimin de ülkemizin en temel sorunlarını çözemeyip, halkımızın özlemini çektiği demokratik dönüşümlere yanaşmadığını, devrim amaçlarının buna öncülük yapan ulusal burjuvazinin dar çıkarları gerçevesine sıkıştırıldığını,

- Yerli burjuvazinin izlediği kapitalist gelişme yolu sonucu pazarlanan büyük sermaye ve oluşan tekellerin ülkemizi giderek emperyalizme (yani uluslararası tekelci dev şirketlere) ve onun askeri ve politik bloklarına bağımlı kıldığını,

- Yerli büyük sermaye ve onun işbirlikçisi toprak ağalarıyla, ülkemin bağımsızlığı ve sosyal ilerlemesinde çıkarı bulunan, başta işçi sınıfı olmak üzere, halkımızın bütün sınıf ve tabakalarıyla arasındaki gelişkinin gittikçe keskinleştiğini,

- Son onsekiz ay içinde bu egemen gerici kesimin giderek baskıcı rejimini kurduğunu saptayan AVRUPA TÜRKİYE'Lİ TOPIUMCULAR FEDERASYONU genel kurulu:

- Bugün, ülkemizde ulusal kurtuluş ve toplumsal ilerlemeden yana olan bütün demokratik güçlerin önünde duran başlıca devrim, emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı ortak bir cephe kurmak ve giderek bir cephe programı oluşturmak ve bu cephe programını hayata geçirmek olduğunu görür.

- Emperyalizme ve gericiliğe karşı bütün yurtsever güçleri bu cephe etrafında bütün halkın birliğini sağlamaya,

- Bütün anti emperyalist ve demokratik kuruluşlarla tabanda ve somut sorunlarda eylem birliğini geliştirip güçlendirmeye, bu eylemleri koordine etmenin yollarını aramaya ve ulusal demokratik bir cephe programında birleşmeye çağırır.

- Bütün üyelerini bu programın amaç ve ilkelerini yaymakla, Emperyalizmin ve onun yerli ortaklarının her somut tedbir ve girişiminin iç yüzünü açığa vurmakla,

- Bütün anti komünistler ve sosyalizm düşmanlarına, bütün sağ ve sol sapmacılara karşı ideolojik mücadeleyle yatkımlı kılar.

- Bağımsız, demokratik, barıştan yana bir Türkiye'yi yakın zamanda kurma yolunda sonsuz inanc ve kararlılıkla mücadele edeceğimizi bütün Türkiye ve dünya halklarına duyurur.

YAŞASIN PROLETERYA EMTERNASYONALİZMİ
YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK İKTİDARI

KARAR NO: 3

İŞÇİ BİRLİK CEPHESİ İÇİN SENDİKAL BİRLİĞİ GERÇEKLEŞTİRELİM

Yüz yılda yaklaşılan sanlı bir geçmişe ve çetin savaşlar içinde ka-

• KANILMIŞ ZENGİN BİR DENEYE SAHİP TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ AYRILMAZ BİR PARÇASI OLAN, AVRUPA'DAKİ TÜRKİYE'LI İŞÇİLERİN SOSYALİST ÖRGÜTÜ AVRUPA TÜRKİYELİ TOPLUMCULAR FEDERASYONU genel kurulu:

1- Emperyalizmin işbirlikçisi egemen sınıf iktidarlarının yıllardan beri yurdumuzda uyguladığı baskı yöntemleri, 12 Mart 1971 den bu yana açık teröre dayalı sıkı yönetim faşizmine dönüştürmesine rağmen, Türkiye işçi sınıfının bu ağır koşullar altında bile ekonomik ve demokratik mücadelesini gittikçe yoğunlaşan bir hızla sürdürdüğünü, özellikle son bir yılda yükselen grev dalgasının görülmemiş bir yoğunluk kazanarak bütün yurda yayıldığını, bu hareketlerin, işçi sınıfının demokratik hak ve özgürlüklerini, sendikal örgütlenme olanaklarını tümden yok etmeyi amaçlayan cuntacı paşalara ve Melen hükümetine kesin bir ihtar anlamı taşıdığını ve nicel varlığı iki milyonu bulan endüstri işçilerimizin, kazanılmış demokratik haklarını korumada büyük bir azim, cesaret ve kararlılık içinde bulunduğunu,

2- Türkiye'deki hızlı toplumsal değişmelere paralel olarak keskinleşen sınıf mücadelesinin, sendikaları da derinden etkilediğini, bu süreç içinde işçi kuruluşlarının daha dinamik ve mücadeleci bir yapı kazanmaya, sermaye karşısında daha uzlaşmaz bir tutum takınmaya, işçilerin demokratik istek ve özlemlerini daha açık bir dille savunmaya başladıklarını, "Amerikan tipi sendikacılık" ve "Partiler üstü sendikacılık" oyununun artık kesin bir iflase sürüklendiğini, TÜRK-İŞ liderlerinin de sendika üyesi işçideki ilerleme karşısında tavır değiştirmekte olduklarını, TÜRK-İŞ'in eski politikasına tepki olarak oluşan "Sosyal demokrat sendikacılık" akımının da TÜRK-İŞ'deki bu tavır değişikliğini zorunlu kıldığını, bütün bunlardan başka değişik politik görüş ve eğilimlerin etkisi altındaki sendikalar arasında da, faşizmin işçi sınıfına yönelik açık baskı ve saldırıları karşısında giderek örgütler arası yakınlaşma, dayanışma ve diyalog kurma eğilimlerinin güç kazanmaya başladığını ve böylece, kurulduğu günden beri işçi sınıfının hak ve çıkarlarını tavizsiz bir biçimde savunan DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU "DİSK" ile TÜRK-İŞ ve bağımsız sendikaların, demokrasi için mücadelede oluşturmak zorunda oldukları İŞÇİ BİRLİK CEPHESİNİN'nin objektif koşullarının artan ölçüde olgunlaştığını tesbit ile,

a- En temel devrimci güç olarak emperyalizme ve faşizme karşı en kararlı, tutarlı ve uzun vadeli mücadeleyi sonuna değin dirençle yürütebilecek işçi sınıfını ve onun sendikal birliklerini, Türkiye'de tirmanma dönemi yaşayan sıkı yönetim faşizmine karşı İŞÇİ BİRLİK CEPHESİNİ OLUŞTURMAYA,

b- Anti faşist halk cephesi temelini oluşturan ve yukarıda açıklanan gözlem ve olguların ışığında, ülkemizin içinde bulunduğu objektif

kocullardan dolayı fiilen gerçekleşme yoluna girmiş bulunan İŞÇİ BİRLİK CEPHESİNİN daha etkin ve sonuç alıcı bir mücadele sürdürülebilmesini sağlamak amacıyla, aralarındaki farklılıklar ne olursa olsun, bütün sendikaları, somut düşman faşizme karşı olanca güçleriyle savaşmaya ve işçilerin haklarını ortak bir program çerçevesinde savunmaya, çeşitli sendikalara mensup işçilerin eylem birliğini kurup, giderek tek bir iş-kolu sendikası ve tek sendika konfederasyonu oluşturmaya,

c- İŞÇİ BİRLİK CEPHESİNDE YER ALAN BÜTÜN SENDİKALARIN, ACİL OLARAK;

- Asgari ücretlerin insanca bir yaşam sürmeye elverişli bir düzeyde çıkarılması,

- İşverenlerin umursamazlığından doğan ve her yıl yüzlerce işçinin ölümüne yol açan iş kazalarının asgariye indirilmesi,

- Grev yasakları ve lokavtın kaldırılması,

- Yetki uyumsuzluklarında referandum kurumunun uygulanması,

- İşçi sınıfı üzerindeki dolaylı ve dolaysız bütün baskıların kaldırılması,

- Sıkı yönetimin kaldırılması,

- İşçi, sendikacı, tüm siyasi tutuklu ve mahkûmların serbest bırakılması,

- İdam cezalarının önlenmesi,

- Toprak reformunun gerçekleştirilmesi,

- Madenlerin ve petrolün millileştirilmesi,

- Ağır sanayinin devlet eliyle kurulması,

- Demokratik bir toplum düzeninin kurulması için,

OMUZ OMUZA, TAVİZSİZ BİR MÜCADELE YÜRÜTMEMEYE ÇAĞIRIR.

KARAR NO: 4

ULUSAL SORUN

Başka ulusları ezen ulusun kendisinin de özgür olamayacağı görüşünden hareketle, ezilen uluslara ayrılma hakkını tanımayı proleter enternasyonalizminin gereği sayan ve ulusların gönüllü birliği yolunda yılmadan mücadele veren ATTF 5. Genel kurulu:

- Hiç bir ulus yada hiçbir dile ayrıcalık tanımadan, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayinini tamamen özgür koşullar altında demokratik yöntemlerle çözülmesini öngörür.

• Ulusal eşitlik ilkesini bozucu her ayrılığı anti demokratik olarak niteler.

- Ulusal sorunun çözümünde işçi sınıfının ve dünya devrimci hareketinin temel çıkarlarını esas alır.

- Emperyalizmin, tekelci burjuvazinin ve toprak ağalarının KÜRT halkına karşı giriştiği barbarca saldırıları ve söven milliyetçi politikayı şiddetle protesto eder.

- Her iki halkın çıkarını emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı ortak mücadelede görür.

- Her türlü ırkçı ideolojinin kesin şekilde önlenmesini, hangi dili konuşursa konuşsun, hangi ırktan, hangi etnik guruptan, halktan olursa olsun yurttaşlar arasında hiçbir eşitsizliğe, ne gerekçeyle olursa olsun ulusal ve demokratik hakların kısıtlanmasına izin verilmesi yolundaki görüşünü bir kere daha tekrarlar.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ VE ULUSLARIN EŞİTLİĞİ
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ...

KARAR NO: 5

GENÇLİK HAKKINDA

Dünya devrimci hareketinin ayrılmaz parçası, Avrupa'daki Türkiye'li devrimcilerin örgütü ATTF Kurultayı:

1- BARIŞ, ULUSAL KURTULUŞ, DEMOKRASİ, SOSYALİZM mücadelesinin en ileri saflarında çarpışan müfrezelerden birisinin emekçi ve öğrenci gençlik olduğunu, Kapitalist ülkeler gençliğinin, bir taraftan büyük tekellerin ekonomik sömürüsü ve politik baskısına karşı mücadele ederken, gün geçtikçe, kendi istekleri ve tekellerin istekleri arasındaki zıtlığın yarattığı çelişkinin farkına varmakta, diğer taraftan ulusal kurtuluş savaşı veren ülkeler halkları gençliğinden ve sosyalizmin her alanda kazandığı başarılarından etkilenmekte, bu yüzden de öğrenci dernekleri, sendikalar ve işçi sınıfı partilerinde örgütlenerek tekellere karşı mücadeleyi hızlandırmakta olduğunu,

2- Ulusal kurtuluş mücadelesi veren halkların gençliğinin sömürgeciliğe, emperyalizmin ekonomik, politik, kültürel, askeri saldırılarına karşı, halkların kendi kaderlerini tayin etmeleri ve ülkelerinin öz kaynaklarının kendi halkları yararına kullanılması uğrunda çok güç-koşullar altında mücadele ettiklerini, bu savaşlarında en büyük desteği sosyalist ülkelerden ve kapitalist ülkelerin işçi sınıfıyla, işçi öğrenci gençliğinden gördüklerini,

3- Sömürünün olmadığı yeni bir toplum kurma yolunda ilerleyen sosyalist ülkeler gençliğinin, kararlı ve yaratıcı çalışmalarıyla yeni toplum materyal ve teknik temelini hazırlanmasında aktif bir rol oynadığını ve dünya gençliğine örnek olduğunu,

4- Yurdumuzda, tekelci sermayenin egemenliğini gittikçe arttırması ve bunun sonucu olarak toplumun bütün çoğunluğunu oluşturan sınıf ve tabakalar üzerindeki ekonomik ve politik baskısının yoğunlaşmasıyla birlikte emekçi ve öğrenci gençliğin, grevler, farika işgalleri, mitingler, yürüyüşler, toprak işgalleri ile doğru devrimci çizginin ör-

neklerini verdiğini, demokratik isteklerle başlayan öğrenci gençlik hareketinin emekçi sınıfların mücadelesinden etkilenecek kapsamını genişlettiğini,

Emperyalizmin yurdumuzdan kovulması ve geniş halk yığınları yararına köklü ekonomik ve sosyal dönüşümlerin yapılmasını isteyen ve bu uğurda aktif olarak mücadele veren devrimci gençlik hareketinin tekeli egemen çevrelerin saldırılarına uğradığını,

5-Emekçi sınıfların politik örgütü olan TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ ile ilişkileri büyük ölçüde kopan öğrenci gençlerin emekçi sınıflarla sağlam ve kalıcı bağlar kuramadıklarını, bunun sonucunda gençliğin devrimci hareketine küçük burjuva ideolojisi yöntemlerinin hakim olduğunu, kitlelerden koptuğunu,

6-12 Mart'tan sonra saldırısını daha da azgınlaştıran tekeli sermayenin, devrimci gençlik hareketini ezmek için en kanlı faşist yöntemlere başvurduğunu, bir çok devrimci gencin şehit edildiğini, zindanlara atıldığını, işkence gördüğünü, kökeni ekonomik ve sosyal çelişkilerde yatan devrimci gençlik hareketinin bütün baskı tedbirlerine, kanlı saldırılara rağmen devam ettiğini ve bu çelişkiler ortadan kalkıncaya dek devam edeceğini saptar.

Dünya devrimci hareketinin ayrılmaz bir parçası olan Türkiye'li gençliğin devrimci hareketinin, BARIŞ, DEMOKRASİ, ULUSAL BAĞIMSIZLIK, SOSYALİZM yolunda yürüdüğünü, dünya gençliği ve devrimci hareketi ile sıkı bir enternasyonal dayanışma içinde, yurdumuzdan emperyalizmin kovulup halkımızın egemenliğinin yeniden kurulması için, halkımızın mutluluğunu engelleyen tekellerin yok edilmesi için, sömürünün olmadığı toplum düzeni sosyalizmin kurulması için, büyük fedekârlıklar gösterdiğini ve şanlı bir savaş verdiğini ilân eder.

Gençliğin devrimci hareketinin kalıcı ve sağlam sonuçlara ulaşabilmesi için emekçi-öğrenci bütün gençlerin, yurdumuzdaki faşist baskıya son verilmesi, emperyalizmin ekonomik, politik, kültürel ve askeri kalelerinin yıkılması, büyük tekeller tarafından ezilen geniş halk yığınları yararına köklü dönüşümlerin gerçekleştirilmesi istekleriyle anti emperyalist- anti faşist ilerici bir cephe çevresinde birleşmesi,

Geçmişte yapılan yanlışlardan kaçınarak, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi sınıflarla sağlam bağlar kurarak, bu sınıflarla kader ve eylem birliği etmesinin en geçerli ve devrimci yol olduğunu İLÂN VE KABUL EDER.

KARAR NO: 6

DAYANIŞMA

Enternasyonal işçi sınıfının faşizme ve emperyalizme karşı sosya-

lizm için yürüttüğü kararlı mücadelenin bilincinde olan AVRUPA TÜRKİYELİ TOPLUMCULAR FEDERASYONU 5. olağan kongre delegeleri olarak:

İspanya'da, Portekiz'de, Yunanistan'da, Güney Afrika'da, Rodeya'da, Sudan'da, Brezilya'da, Filipinler'de ve diğer ülkelerde en güçlü koşullar altında faşizmin bütün baskı ve terörüne rağmen yılmadan çarpışan kardeşlerimizi desteklediğimizi bildiririz.

Türkiye'de burjuvazinin en sömürücü, en kanlı ve zorba iktidarlarınca şehit edilen DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN, HÜSEYİN İNAN, MAHİR ÇAYAN, SİNAN CEMGİL, HÜSEYİN CEVAHİR ve öteki kardeşlerimizin devrimci yiğitliği ve kararlılığının bağımsızlık mücadelemiz tarihinde şerefli yerleri vardır.

Faşizmin zindanlarında her türlü baskı, zulüm ve işkenceye rağmen devrimci onurlarını daima en yüksekte tutmasını bilen, fasizmin saldırılarına büyük bir yürek ve inançla karşı koyan TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANI BEHİCE BORAN ve TİP militanları, sendikacılar, işçiler, köylüler, öğretmenler, yurtsever subaylar ve Kürt yurttaşlarımızla dayanışma içinde olduğumuzu bir kez daha ilan ederiz.

Yurtsever eylemlerinden dolayı hakkında verilen ölüm cezası her an uygulanma tehlikesi olan ZİYA YILMAZ ve ölüm cezası ile karşı karşıya bulunan öteki yurtseverlerin serbest bırakılmasını talep ederiz.

YAŞASIN ULUSAL BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELE EDENLER...

KARAR+ 7

VIETNAM HALKI İLE DAYANIŞMA

Türkiye'li sosyalistlerin Avrupa'daki tek örgütü AVRUPA TÜRKİYELİ TOPLUMCULAR FEDERASYONU olarak 5. kurultayımızda, Amerika'nın Vietnam'da sürdürdüğü emperyalist savaşı lanetliyoruz.

Dünyanın tüm devrimcileri ve devrimci örgütleri için, günümüzün en önemli sorunlarından birisi Vietnam'daki durumdur. Vietnam kurtuluş savaşı, dünya devrimci mücadelesinin en önemli bir parçası, dünya devrimci güçleri için yeni bir zafer sayfasıdır.

Asya, Afrika ve latin Amerika'da ekonomik, politik ve ideolojik her türlü silahını kullanarak halkların kurtuluş mücadelesini engellemeye çalışan emperyalizm ve basta Amerikan emperyalizmi, Vietnam'da hem kukla Saygon rejimini desteklemekte hem de doğrudan, silahla olarak geleneksel saldırganlığını sürdürmektedir.

Amerikan emperyalizminin silahları ile kukla Saygon rejimi dünyanın en büyük katliamlarından birine alet olmaktadır.

Amerikan emperyalizminin Vietnam halkı üzerine boşalttığı bombalar pentagon patronlarına yılda 15 milyar dolar kazandırmaktadır.

Amerikan emperyalizmi tüm ikinci dünya savaşı boyunca müttefiklerin kullandığı bomba miktarının üç mislini, son beş yıl içinde Vietnam halkını yok etmek için kullanmıştır. Amerikan emperyalizmi Vietnam halkına kaderini kendisinin belirlemesi hakkını tanımamaktadır.

Ne var ki, Vietnam'da kurtuluş mücadelesi her geçen gün biraz daha güçlenerek sürmektedir, dünyanın bir köşesinin daha saldırganlardan kurtulacağı gün yakındır.

Vietnam halkı haklı davasını kazanmaya azimlidir.

Dünya devrim hareketinin en büyük gücü dünya sosyalist sistemi Vietnam halkına her türlü destek ve yardımı sağlamaktadır.

Dünya işçi sınıfı, Vietnam'da savaşın kazanılmasını kendi mücadelesini kazanmanın bir parçası olarak kabul etmekte. Amerika'nın Vietnam'daki varlığına karşı çıkmakta, her türlü yolu kullanarak Amerikan saldırganlığını kınamaktadır.

Asya, Afrika, Latin Amerika halkları için de Amerikan emperyalizmine Vietnam'da vurulacak darbe büyük önem taşımaktadır. Vietnam'da yiyeceği darbeden sonra bu kıt'alardaki kurtuluş mücadeleleri daha da güçlenecektir.

AVRUPA TÜRKİYELİ TOPLUMCULAR FEDERASYONU olarak doğal yerimiz, dünyanın öteki sosyalist, anti emperyalist, demokratik güçleri ile birlikte kahraman Vietnam halkının yanındadır.

Amerikan emperyalizminin, kazanamayacağını bildiği haksız savaşta son vermesini, hiç bir ön şart koşmadan hazırlanmış olan barış anlaşmasını derhal imzalamasını talep ediyoruz.

YAŞASIN DÜNYA DEVRİMCİ DAYANIŞMASI
YAŞASIN BARIŞ, DEMOKRASİ, SOSYALİZM
YAŞASIN VIETNAM HALKININ HAKLI DAVASININ ZAFERİ...

KARAR NO: 8

DÜNYADA VE AVRUPA'DA GERGİNLİĞİN AZALTILMASI

Avrupa'da Türkiye'li işçilerin sosyalist örgütü ATTF, dünyada ve Avrupa'da gelişmekte olan gerginliğin azalması ve barış yolundaki eğilimler karşısında aşağıdaki hususları saptar:

1- Günümüzün ana sorunlarından biri savaş ve barış sorunudur. Milyonlarca insanın ölümüne, nice ülkenin baştan başa yıkımına yol açan savaşların tek kaynağı emperyalizmdir. Emperyalizmin uluslararası ilişkilerde kullandığı araçlar zorbalık, tehdit ve saldırganlıktır.

Buna rağmen içinde bulunduğumuz dönemde, emperyalistlerin bir dünya ve atom savaşı çıkarma çabalarını önleyecek, halkların barış özlemlerini gerçekleştirecek tarihi adımların atıldığı görülmektedir. Çağımızda genel barışı koruyup sağlamlaştıracak güçler giderek büyümektedirler.

2- Sovyetler Birliği'nin güçlenmesi, dünya sosyalist sisteminin kurulması, işçi sınıfının genişleyen mücadelesi, ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesi, kapitalist ülkelerdeki demokratik kamu oyunun güçlenmesi, sosyalist ülkelerin şaşmadan izledikleri "Barış içinde yanyana yaşama" politikası, sosyalist ülkelerin bütün barış sever halklarla birlikte emperyalizme karşı, barış uğrunda yürüttüğü mücadele, insanlığı bir dünya savaşına sürüklenmekten kurtarma çabaları, uluslararası ilişkilerde her geçen gün etkinliğini arttırıyor. Artık dünyada emperyalizm egemen rol oynayamamakta, sosyalizmin ekonomik, politik, askerî ve kültürel alanlarda gittikçe genişleyen ve yönlendirici bir rol oynadığı görülmektedir.

3- Bu koşullar altında ATTF:

a)- Dünya savaşını önleme ve genel bir barışın sağlanması, dünyada ve Avrupa'da gerginliğin azalması yolunda sosyalist ülkelerin ve bütün barış sever devletlerin ve halkların yürüttüğü çabaları içtenlikle destekler.

b)- Bu çabalar sayesinde dünya ve Avrupa'da doğmakta olan genel barış ortamının ve uluslar arası ilişkilerde gerginliğin azaltılması eğilimlerinin, dünya işçi hareketinin, ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesinde daha da elverişli olanaklar yarattığını ve halkların güvenlik, dostluk, barış, ulusal ve sosyal ilerleyiş için duydukları özlemlerin gerçekleşmesinde uygun koşullar yarattığını belirtir.

c)-Dünyada genel bir silahsızlanmanın gerçekleştirilmesi, tüm askeri paktların kaldırılması için emperyalistlerin ülkeleri dışındaki askeri üslerinin kaldırılması gereklidir. Tüm askeri paktların kaldırılması için sürdürülen çabaları, Avrupa'da barış yolunda devletler arasında barışçı bir iş birliği kurmak çabası ile atılan adımları, bu arada, Avrupa'da barış ve güvenliğin güçlenmesinde önemli bir katkıda bulunacağına inandığı Avrupa güvenlik ve işbirliği konferansının toplanması için yapılan hazırlıkları olumlu karşılar.

d)- Dünyada ve Avrupa'da gerginliğin azalmasını istemiyen, bir yanda koyu gericiliğin ve soğuk savaş kundakçılarının sözcülerine karşı, öte yanda barış yolunda gelişmekte olan süreci, kendi üstün devletçi ve hegemonya özlemlerine uygun bulmayan revizyonistlere karşı mücadeleyi, ulusal bağımsızlık, sosyal ilerleme ve sosyalizm uğrunda yürüttüğü mücadelenin bir parçası sayar.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMAYA VAKFI

KARAR NO: 9

SOVYET SOSYALİST CUMHURİYETLER BİRLİĞİNİN 50. KURULUŞ
YILDÖNÜMÜ HAKKINDA DUYURU

30 Aralık 1972 günü SSCB 50. kuruluş günlerini kutlamaktadır. SSCB'nin kurulması dünya tarihinde önemli bir olaydır. Büyük Ekim devrimiyle başlayan kapitalizmden sosyalizme dünya çapında geçiş döneminde ilk sosyalist devletin kuruluşu, Sovyet halklarının maddi ve kültürel hayatlarında, ülkenin ekonomik gelişmesinde, uluslararası kardeşçe birliğin yaratılmasında önemli bir başlangıç noktasıdır. Çok uluslu Sovyetler Birliği'nin uluslar arasındaki düşmanlığın sebepleriyle birlikte ortadan kaldırılışının ancak sosyalizmin kurulmasıyla mümkün olabileceğini gösterdi. Dünya işçi sınıfı hareketinin güç kaynağı oldu.

Genç sovyet devletinin kuruluşuyla birlikte ulusal kurtuluş savaşlarının siyasi, ekonomik ve askeri desteklenmesini, bu savaşların zafere ulaşma imkânını yarattı. Yurdumuzda verdiğimiz ulusal kurtuluş savaşımızın başarı kazanmasında Sovyet devletinin büyük payı vardır.

Sovyeler Birliği barışçı dış politikasında ayrı toplum düzenine sahip devletlerin barış içinde yanyana yaşamalarını savunmaktadır. Geçtiğimiz sene Sovyetler Birliği Yüksek Şûra Prezidyum başkanı Podgorni'nin Türkiye'yi ziyareti sırasında çıkarılan ortak bildirinin 1. maddesi "iki ülke arasındaki ilişkilerin Atatürk ve Lenin tarafından kurulmuş barış, dostluk, iyi komşuluk gelenekleri temeli üzerine geliştirilmesini" ön görmektedir.

Böyle bir siyaset tamamen halkımızın mücadele amaçlarına uygundur.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI DAYANIŞMASININ VE ULUSLAR ARASI KARDEŞLİĞİN CANLI ÖRNEĞİ SOVYET SOSYALİST CUMHURİYETLER BİRLİĞİ'NİN 50. YILDÖNÜMÜ...

KARAR NO: 10

ATTF VE SENDİKALARDA MÜCADELE

1968 yılında Köln'de kurulan ATTF, Batı Avrupa'nın çeşitli yerlerindeki toplumcu örgütlerin birliğidir. ATTF, Avrupa'daki Türkiyeli işçilerin ve öğrencilerin toplumcu dünya görüşü ışığında örgütlenmeleri için çalışır. Avrupa kamu oyuna Türkiye'deki siyasi gelişmeleri ve Avrupa'daki yurttaşların meselelerini yansıtır, demokratik talepler ileri sürer.

ATTF sendikal mücadelede şu esasları benimser.

1- Sendikalar işçi sınıfının en geniş kitle örgütleridir. Millet,

dil, deri ve siyasi görüş ayrılığına bakmaksızın, işçi, müstahden, memur ve aydınlar yani tüm emekçiler ortak çıkarları için sendikalar-
da birleşerek mücadele ederler.

2- Kapitalist toplumda sendikalar işçi sınıfının hem günlük ha-
yatı çıkarlarını savunmak, hem de büyük sermayeye karşı demokrasi mü-
cadelesinin saflarında yer almak durumundadırlar. Sendikaların, işçi
sınıfının günlük çıkarlarının ötesinde savunduğu siyasi talepler,
toplumda büyük sermayenin hakimiyetini kıracak, siyasi güç dengesini
emekçi halkın lehine çevirecek nitelikte olmalıdır.

3- Sendikalar, sınıfsal ve örgütsel bağımsızlıklarını korumalı-
dırlar.

4- Sendikalar, mücadelenin güçlü olabilmesi için sendika birli-
ğinin gerçekleştirilmesi ve geliştirilmesi için çalışmalıdırlar.

5- Sendikalar içindeki çalışma, sendikaları güçlendirecek şekil-
de yapılmalıdır. Sendikaları zayıflatan, açık veya kapalı sendika
düşmanı akımlara kesin karşı çıkılmalıdır.

DGB, FAC'de planlı olarak yabancı işçi çalıştırılmasından beri
bu sorunla ilgilenmiştir. Başlangıçta objektif ve subjektif faktör-
lerin çıkardığı zorluklar giderek yenilmeye çalışılmıştır. Bu gün
Türkiye'li işçilerin ortalama % 27 oranla DGB içinde örgütlenmeleri
sağlanmıştır. Demir sanayinde çalışan Türkiye'li işçilerin % 74 ü
IG METALL sendikası üyesidir. 1972 iş yeri temsilciliği seçimlerinde
458 Türkiye'li işçi iş yeri temsilcisi seçilmiştir.

ATTF, DGB ve Türkiye'li işçilerin sorunları hakkında şu görüşle-
ri benimsemektedir.

1- DGB, FAC ve Batı Berlin'deki bütün çalışanların, bunların
arasında yabancı işçilerin de ekonomik, sosyal, kültürel ve demokra-
tik çıkarlarını korumaktadır.

2- DGB, yabancı işçi çalıştırmayı, patronların ücret düşürme ara-
cı olarak kullanma çabalarına başından beri karşı durmuştur. Yabancı
işçiler, yerli mesai arkadaşlarının sınıf kardeşleridir.

3- Yabancı işçiler, DGB'nin emekçi halkın ortak çıkarları için
verdiği mücadeleye gittikçe daha aktif olarak katılmakta, ırk, din,
millet ayrımları yapılarak mücadele cephesini bölme çabalarını suya
düşürmektedir.

4- ATTF, çeşitli grup ve kurumları "Yabancı işçi sendikaları"
veya benzeri, açık veya kapalı olarak DGB'ye rakip kuruluşlar kurup
sendika hareketini bölme çabalarına kesinlikle karşı çıkar.

5- DGB, yabancı işçilerin yerli emekçi halkla sosyal bütünleşme-
sini hedef almaktadır. Bunun için yabancı işçilerin ikinci sınıf in-
san muamelesi görmemesi, eşit haklara sahip olması ve giderek tam bir

eşitliğe kavuşmaları için mücadele edilmelidir.

6- DGB, patronların ve hükümet katları tarafından, geçici bir mesele olduğu bahane edilerek, yabancı işçilerin sosyal problemlerine göz yumma politikasına karşı çıkmakta, yabancı işçi sorunlarıyla ilgili talepler ileri sürmektedir.

7.- DGB, yabancı işçilerin kendi sorunlarına çözüm getirecek talepleri için yerli mesai arkadaşlarıyla birleşip mücadele edebilecekleri iyi bir platformdur. ATTE, Türkiyeli işçilerin DGB içerisinde teşkilatlanmaları için aktif olarak çalışır.

8.- DGB'ye yabancı işçilerin demokratik görüşlerini geliştirip siyasi bilinçlerini yükseltebilecekleri bir okul görevi düşmektedir. Yabancı işçilerin sözcüsü olan yabancı sendika temsilcilerinin eğitilmesi ve yabancı işçilerin kendi ana dillerinde gazete, dergi ve broşürler çıkartılması, DGB'nin başlattığı ve geliştirilmesi gereken önemli teşkilat görevlerindedir.

- X - X - X - X - X - X -

D Ü Z E L T M E :

27. Sayfanın altında 2 numaralı kararın ilk bölümü şöyle okunacaktır:

"- Az gelişmiş doğu ülkelerinin en gelişmişlerinden biri olan ülkemizin son 60 yılda amacı, içeriği ve itici güçleri bakımından özünde pek farklı olmayan iki burjuva devrimi (1908 ve 1919-23) geçirdiğini,

AVRUPA TÜRKİYELİ TOPLUMCULAR FEDERASYONU
Sorumlusu: A. Söylemezoğlu, 8 München 19
Winthirstr. 13 a, Eigendruck im Selbstv.